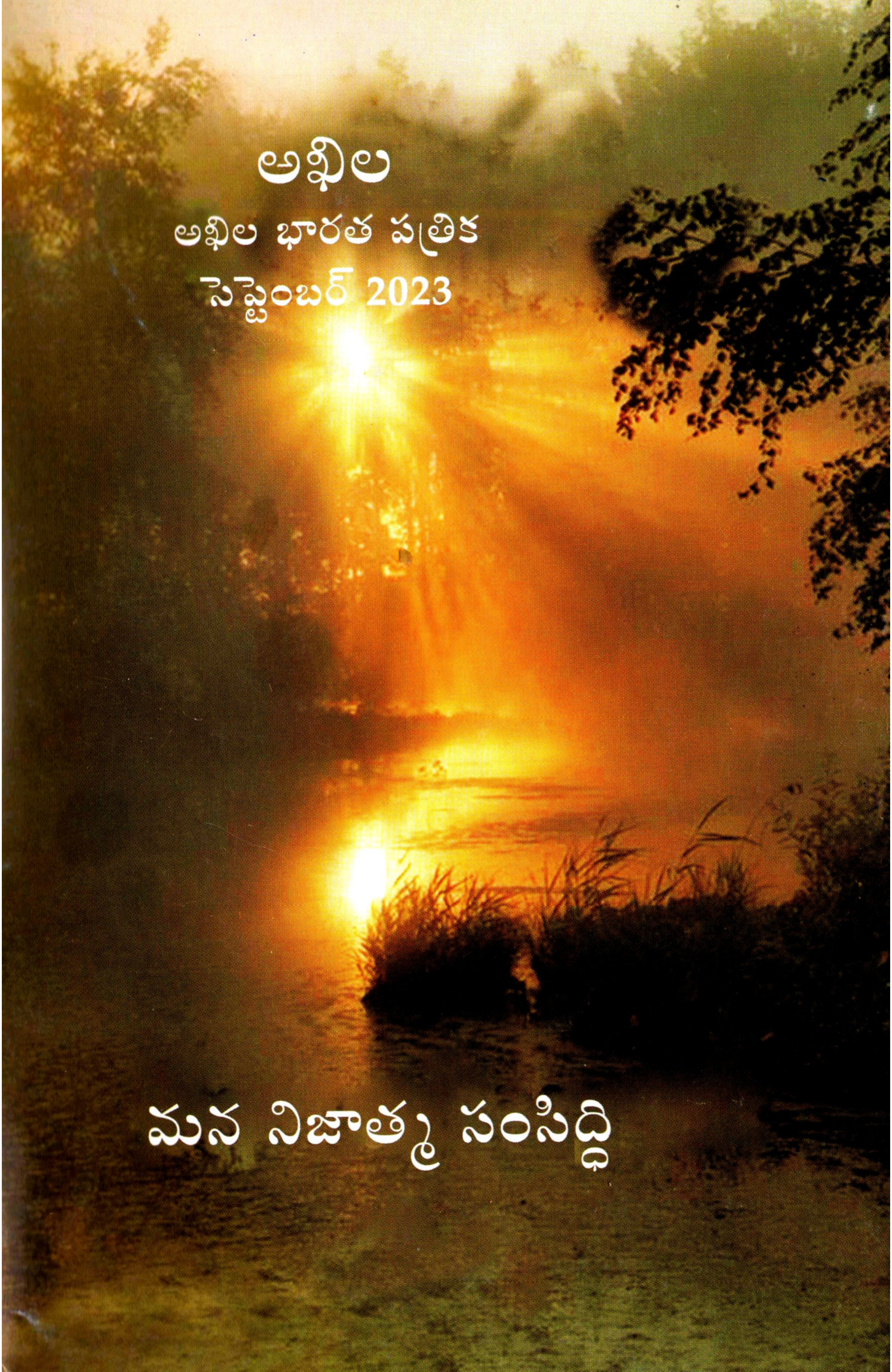
అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

సెప్టెంబర్ 2023

మన నిజాత్మ సంసిద్ధి

విషయ సూచిక

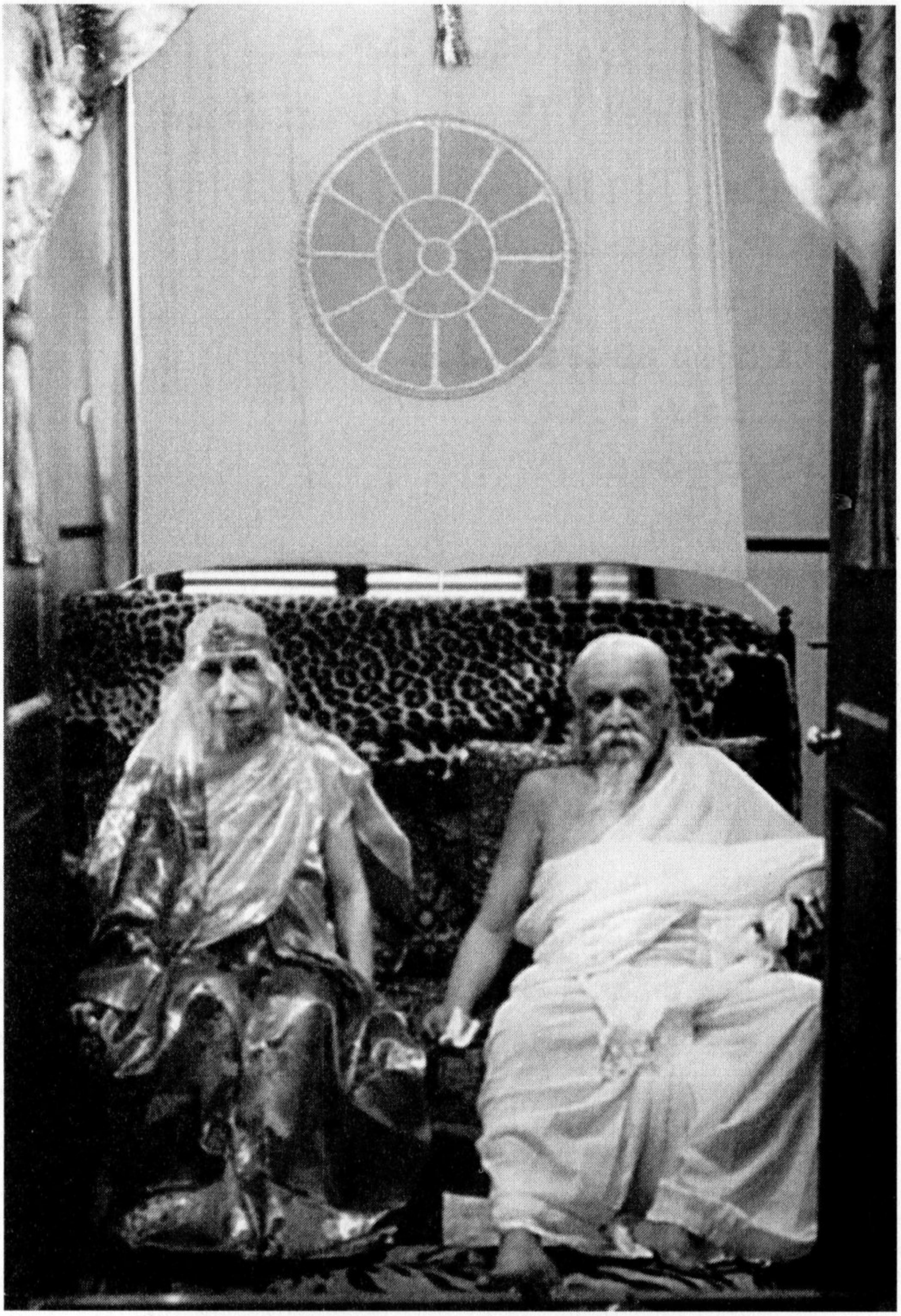
భాగం - 1 (శ్రీ అరవిందుల రచనల నుండి)

భాగం - 2 (మదర్ రచనల నుండి)

అత్యావశ్యకమైనది, దైవ సాక్షాత్కారం, తక్కినదంతా అందుకు సహాయపడినంత వరకు కోరదగినది, లేక సిద్ధి పొందినపుడు విస్తరించి అభివ్యక్తమౌతుంది. తొట్టతొలి అవసరం, సిద్ధి, దాని చుట్టూనే తక్కినదంతా జరుగుతుంటుంది. ఎందుకనంటే అది లేకుండా తక్కిన దానకంతటికీ యేమీ అర్థమే ఉండదు.

CWSA 35:784 — *- శ్రీ అరవిందులు*

అనువాదం : కె.వి. రావు

మా - శ్రీ అరొబిందో

అంతర్యామి

మన పురుష ప్రయత్నపు తీవ్రాకాంక్షచే, తనలో తాను మునిగిపోయి ఉండే అహం చేత, దాని లక్ష్యాల చేత అంతర్యామి మొదట్లో తరచుగా తెరమరుగై ఉంటాడు. మనం స్పష్టతను సంపాదించుకొన్న కొద్దీ, అహంకారిక స్వప్రయత్నపు సంక్షోభం, ఒక ప్రశాంత ఆత్మ - జ్ఞానానికి తావిచ్చినపుడు, మనలో పెరుగుతున్న వెలుగు మూలాన్ని మనం గుర్తిస్తాం.

ఇప్పుడు మాత్రమే మనం గ్రహించనారంభిస్తున్న మన సమస్త అస్పష్ట, పరస్పరం సంఘర్షించుకొనే కదలికలన్నీ ఎలా ఒక ముగింపు వైపునకు నిర్దేశించబడినాయో, యోగ మార్గంలోనికి మనం ప్రవేశించక ముందు సైతం, మన జీవన పరిణామం, పథకం ప్రకారం దాని ఈ మలుపువైపు ఎలా నడిపిందో తెలుసుకొన్నప్పుడు, గతావలోకనం ద్వారా మనలో పెరుగుతున్న ఆ వెలుగు మూలాన్ని గ్రహిస్తాం. ఎందుకనంటే మన పెనుగులాటలు, ప్రయత్నాలు, జయాపజయాల అర్థాన్ని గ్రహించ ఆరంభిస్తాం. చివరకు మన వ్యధలు, బాధల అర్థాన్ని ఆకళింపు చేసుకోగలుగుతాం. మనలని గాయపరిచినది, మనలని నిరోధించినది అంతా మనకు అందించిన సహాయాన్ని మెచ్చుకోగలుగు తాం. మన అసలు పతనాలు, తడబాట్ల ప్రయోజనాన్ని ప్రశంసించగలుగుతాం.

ఒక విశ్వాతీత ద్రష్టచే మన ఆలోచనలు, ఒక సర్వాలింగక. దివ్యశక్తిచే మన సంకల్పం, కర్మలు, ఒక సర్వాకర్షక, సర్వాన్ని జీర్ణించుకోగల, మహదానందం, దివ్య ప్రేమలచే మన భావావేశ జీవనం రూపొందడంలో ఈ దివ్య నాయకత్వాన్ని, తరువాత, గతావలోకనం ద్వారా గాక, అప్పటి కప్పుడు, వెంటనే గుర్తిస్తాం. ప్రథమంలో మనల్ని స్పృశించినట్లుగా లేక చివరకు మనల్ని ఆవహించి వేసినట్లుగా గాక మరింత అధికంగా వ్యక్తిగత సంబంధం కలదానిగా గుర్తిస్తాం. ఒక పరమోత్కృష్ట గురువు, దివ్య సఖుడు, దివ్య ప్రియుడు, ఆచార్యుని శాశ్వత సన్నిధిని సంవేదిస్తాం.

ఒక విశ్వాతీత ద్రష్ట మన ఆలోచనలు, ఒక సర్వాలింగక దివ్యశక్తి మన సంకల్పం, కర్మలు, ఒక సర్వాకర్షక, సర్వాన్ని జీర్ణించుకోగల, మహదానందం, దివ్య ప్రేమలచే మన భావావేశ జీవనం రూపొందడంలో, ఈ దివ్య

నాయకత్వాన్ని, తరువాత, గతావలోకనం ద్వారా గాక తత్క్షణమే గుర్తిస్తాం. ఒక మహనీయ, విశాల అస్తిత్వంలా, దానితో ఒకటిగా కన్పించే ఏకత్వంలోనికి అభివృద్ధి చెందేదానిలా, మన అస్తిత్వ సారంలో దానిని గుర్తిస్తాం. ఎందుకనంటే ఈ మహిమోపేతమైన అభివృద్ధి మన స్వప్రయత్నాల ఫలితం కాదని మనం గ్రహిస్తాం. ఒక శాశ్వత పరిపూర్ణత లేక సిద్ధి, తన ప్రతిబింబంలా మనలను రూపొందిస్తున్నది. యౌగికతత్త్వ శాస్త్రాల ప్రభువు లేక ఈశ్వరుడు, సచేతన అస్తిత్వంలో దివ్య మార్గదర్శకుడు (అంతర్యామి), చింతనుడి నిరపేక్షం, అజ్ఞేయవాది అజ్ఞేయం, పదార్థవాది విశ్వ మహాక్రియా శక్తి, మతాలచే భిన్నంగా పిలువబడే, ఊహించబడే ఏకైకుడు మన యోగ గురువు.

ఈ యేకైకుని మన ఆంతరిక ఆత్మలో మన సమస్త బాహ్య ప్రకృతిలో దర్శించుట, తెలుసుకొనుట, ఆతనిలా అగుట, ఆతనిని సఫలం చేయుట, అనేవి ఎల్లప్పుడూ రహస్య గమ్యం, దేహం ధరించిన మన అస్తిత్వపు, సచేతన కార్యంగా అదిపుడు అవుతుంది. మన అస్తిత్వపు సమస్త భాగాలలోనూ ఆయన యెరుకను పొందడం, మన అస్తిత్వానికి బాహ్యమైన వాటిగా, విభజించు మన మనస్సు చూసే వాటన్నిటిలో అంతే సమానంగా యెరుక పొందడం అనేది వ్యష్టిచేతన పతాక స్థాయి. ఆయనచే పొదవుకొనబడడం, ఆయనను మనలో సర్వంలో పొదవుకొనడం అనేవి, సర్వం సహా సామ్రాజ్యాధిపత్యం, సర్వం సహా అధికారం హస్తగతం చేసుకోవడం అవుతుంది. నిష్క్రియ, సక్రియతలకు సంబంధించిన, శాంతి శక్తులకు, ఏకత్వం భిన్నత్వాలను సంభోగించడం అనేది ప్రపంచంలో అభివ్యక్తమైన వ్యష్టాత్మ జీవి, అస్పష్టతతో అన్వేషిస్తున్న సుఖం.

ఈ సమగ్ర సాఫల్యత వైపుకు భద్రమైన దారి, మనలో ఆవాసముంటున్న అతి రహస్యపు పరమ గురువును కనుగొనడం, దివ్యజ్ఞానమూ, దివ్య ప్రేమ కూడా అయిన దివ్యశక్తికి మనం నిరంతరం ఉన్మీలనమై ఉంటూ పరివర్తన జరిగేటట్లు దానిని నమ్ముకొని ఉండడం చెయ్యాలి. కాని మొదట్లో దీనినే మాత్రమైనా చేయడమనేది ఆహంకారిక చేతనకు కష్టం. ఒకవేళ చేయడ మంటూ జరిగినా, పరిపూర్ణంగా మన స్వభావపు నరనరాన చేయడమనేది ఇంకా కష్టం. అవసరమైన అవగాహనకు ఏ దారుల ద్వారా చేరుకొంటామో వాటిని మన ఆలోచన, ఇంద్రియ సంవేదన, అనుభూతికి సంబంధించిన

అహంకారిక అలవాట్లు మూసివేస్తాయి. తరువాత అదెందుకు కష్టమౌతుందంటే, ఈ దారిలో అవసరమైన సమర్పణ, ధైర్యం అనేవి ఆహమాచ్ఛాదిత అంతరాత్మకు, తేలికగా దక్కవు. అహంకారిక మనస్సు కోరే, లేక సమ్మతించే కార్యవిధానం కాదు, దైవకార్య విధానం. ఎందుకనంటే అది సత్యాన్ని చేరడానికి, తప్పిదాన్ని, ఆనందాన్ని చేరడానికి, బాధపడడాన్ని, పరిపూర్ణతను చేరడానికి అసంపూర్ణతను ఉపయోగిస్తుంది. తానెక్కడికి నడుపబడుతున్నదో, దానిని అహం తెలుసుకోలేదు. తనను నడిపే దానికది యెదురు తిరుగుతుంది, నమ్మకం కోల్పోతుంది, ధైర్యం కోల్పోతుంది. ఈ ఓటములను పట్టించుకొన పనిలేదు. ఎందుకనంటే మన లోపల ఉన్న దివ్య మార్గదర్శకుడు మన తిరుగుబాటుకు కోపం తెచ్చుకోడు, మన విశ్వాసలేమికి నిరుత్సాహ పడడు లేదా మన బలహీనతలకు వికర్షితుడు గాడు. తల్లికుండే సంపూర్ణప్రేమ, గురువుకుండే సంపూర్ణ సహనం ఆతనికున్నాయి.

CWSA 23:62-64 — *- శ్రీ అరవిందులు*

ఆతడెవరో గ్రహించండి

సూర్యుని వైపు చూడు. ప్రాణం, వెలుగు, వైభవాల అద్భుత కేంద్రంలో ఆయనున్నాడు. శూన్యం కానటు వంటి ఒక ఏకైక ప్రశాంత, అద్భుత అస్తిత్వ సాన్నిధ్య స్పందనలున్న అపరిమిత నిశ్చల నీరవతలో శాశ్వతుని అనేక పవిత్ర నెగళ్ళుగా మెరిసిపోతున్న అసంఖ్యాక తారాగణాలను రాత్రివేళ గమనించవోయి, పదివేల సంవత్సరాల పూర్వం ఆర్యశకారంభం ఆర్య పితరులకు ప్రకాశించినట్లు, తన ఖడ్గము పటకాతో ప్రకాశిస్తున్న ఓంయోన్ (మృగశిరా నక్షత్ర రాశిపుంజం)ను చూడు. తన వైభవంలో ఉన్న సిరియస్ (అగ్ని నక్షత్రం)ను ఆకాశ సంద్రంలో కోట్లాది మైళ్ళు తేలియాడుతూ పోతుండే లైరా (ఉత్తర దిక్కులోని నక్షత్రరాశి)లను గమనించవోయి, గుర్తుంచుకో. ఈ అసంఖ్యాక ప్రపంచాలు, వాటిలో అధికభాగం మన స్వీయ ప్రపంచం కంటే మహా బలవత్తరమైనవి, నిర్వచింపనలవి గాని వేగంతో పురాణ పురుషుని కనుసైగచే పరిభ్రమిస్తూ ఎచటికి పోతున్నాయో, ఆయనకు తప్ప మరెవరికీ తెలియదు. అయినప్పటికీ అవి హిమాలయాలకన్న లక్షల వత్సరాల కంటే పురాతనమైనవి. నీ పర్వతాల మూలాలకన్న ఎంతో దృఢమైన మూలాలు కలవి. శాశ్వత విశ్వ వృక్షాన్ని కుదుపగా రాలిపోవు ఆకుల వలె, వాటిని ఆతడు తన ఇచ్ఛమేర

కదలించి వేసేంత వరకు అవి అలాగే ఉంటాయి. కాల అనంతతను ఊహించుకో, ఆకాశపు హద్దులు లేనితనాన్ని గ్రహించుకో, ఈ ప్రపంచాలు లేనపుడు, యిప్పటిలాగానే అప్పుడు కూడా ఆయనున్నాడు, ఇవి లేనపుడు కూడా ఆతడుండి తీరుతాడు, ఎప్పటిలాగానే అని గుర్తుంచుకో. బైరాకావల, ఆకాశంలో సదరన్ క్రాస్ (ఒక నక్షత్రరాశి) నక్షత్రాలు కూడా కనుపించనంత దూరాన వున్న ఆయనను గ్రహించు, ఇంకా ఆయనక్కడున్నాడు.

తరువాత భువికి తిరిగిరా, ఆతడెవరో నిజం చేసుకో. ఆతడు నీకు చాలా దగ్గరగా ఉన్నాడు. తన కర్రను పోటు పెట్టుకుంటూ వంగి నీ ప్రక్కగా నడుస్తూపోతున్న ఆ వృద్ధుడిని చూడు. ఆ నడుస్తూ పోతున్నది భగవంతుడనే నిజం గ్రహించాలి. అక్కడో బిడ్డ, ఎండలో నవ్వుతూ పరుగుతీస్తున్న బిడ్డ ఉన్నాడు. ఆ నవ్వులో ఆయనను (భగవంతుని) వినగలవా? కాదు, ఆతడింకా యింతకంటె నీకు దగ్గరగా ఉన్నాడు. ఆయన నీలో ఉన్నాడు. ఆయనే నీవు. ఎంతో ఆవలగా వున్న లక్షలమైళ్ల దూరాన, ఆకాశపు అనంత తీరాలలో జీవిస్తున్నది నీవే. శూన్యాకాశ ఆ సంద్రపు తడబడుతున్న కెరటాలపై దృఢ నమ్మకంతో అడుగులు వేస్తూ నడిచిపోతున్నది స్వయంగా నీవే. చేతులతో గాక ఆ యోగం వల్ల, నాలో నీకు నీవు ఈ రోజు వింటున్నట్లు చేయగలిగిన ఆ నిశ్చల నీరవ క్రియా రహిత నిర్వ్యక్తిక పరమేచ్ఛ వల్ల నక్షత్రాలను వాటి వాటి స్థానాల్లో అమర్చినది, సూర్యుల కంఠహారముగ అల్లినది, నీవే. పురాతన యోగ పుత్రా పైకి చూడు, నీవికెంత మాత్రం భయస్థుడవు గాదు, అనుమనించువాడవు కాదు. భయపడకు, శంకించకు, దుఃఖించకు. ఎందుకనంటే ఒక్క శ్వాసతో, లోకాల సృజించు, ధ్వంసం చేయు యేకైకుడు, పైకి కన్పించే ఈ నీ దేహంలో ఉన్నాడు.

ఆధ్యాత్మిక క్రియాశక్తికి సంబంధించిన ఒక పరిమితి లేని సాగరం వలె ఈ సమస్తమందు ఆయన ఉన్నాడు, నిజం. ఎందుకనంటే ఆయనే కనుక లేకపోయినట్లయితే, బయటకు కన్పించే నీవు గానీ, బయటకు కన్పించే నేను గాని, ఈ సూర్యుడు గానీ, లేక యీ సమస్త లోకాలు గానీ, కనురెప్ప క్రిందకి వాలేందుకు పట్టే సమయంలో కనీసం లక్షోవంతు పాటు గూడ మనలేవు. కానీ ఆయన దానికి బయట గూడ ఉన్నాడు.

ఆతని అభివ్యక్తి యందు సైతం ఆతడున్నాడు. ఆతని అనభివ్యక్తి స్థితి యందు గూడా, ఆతడు పూర్తిగా దానికి వేరుగా ఉన్నాడు. మరోదానికంటే,

ఈ సత్యాన్నవగాహన చేసుకోవడం మరింత కష్టం, కాని దానిని గ్రహించడం అవసరం. జగత్తు భగవంతునిగా దర్శించే, కాని భగవంతుడిని జగత్తుగా దర్శించని ఒక బహు దేవతా వాదం ఉన్నది. కాని జగత్తు భగవంతుడైతే, అపుడు భగవంతుడుగా, పదార్థం, విభాజ్యం, మార్పు చెందేది, కేవలం వస్తువుల నిరంతరాయంగా ముందు వెనుకలకు సాగే చలనాలు అవుతాడు. కాని ఇవన్నీ స్వయంగా భగవంతుడు గాదు, కానీ తన నీడలలో, ఆకారాలలోని భగవంతుడు. మనం ఇచ్చిన రూపాన్ని తిరిగి చెప్పాలంటే మనస్సు నీడలు, కల్పనలు, షేక్స్పియర్, తన నాటక ప్రపంచాన్నంతా ఒక్కటిగా చేసినా దానంతటి కంటె అతడు అధిక విశాలుడు, ఆతడు దానిలోనూ, దాని బయటా కూడా ఉన్నాడు. అంతేగాక దానికి యెడంగా, అది కాకుండా మరోగా కూడా ఉన్నాడు.

CWSA 17:130-32 — *- శ్రీ అరవిందులు*

సిద్ధంపజేనుకొనినది అత్యంత వాస్తవమూ, క్రియాశీలమూ, ఏ భౌతిక వస్తువుకన్ననూ, చేతనకు అత్యంత సాన్నిహిత్యం కలదిగా చేసేదే ఒక ఘనిష్ఠ సిద్ధి అని ఒక లోతైన, ఆధ్యాత్మిక అర్థంలో చెప్పవచ్చు.

CWSA 29:112

మనలో బుద్ధుడు, క్రీస్తు లేక కృష్ణుడు, విదితమై రూపొందకపోయినట్లయితే, కృష్ణుని, క్రీస్తును లేక బుద్ధుని బాహ్యంలో పూజించినా చాలదు. అంతే సమానంగా తక్కిన సహాయ కాలకు మరో పనంటేమీ ఉండదు. ప్రతిదీ, మార్పుచెందని మనిషి స్థితికి, ఆతనిలో దైవ సాక్షాత్కారానికి మధ్య ఒక వారధి.

CWSA 23:66 — *- శ్రీ అరవిందులు*

"సిద్ధి" అర్థం

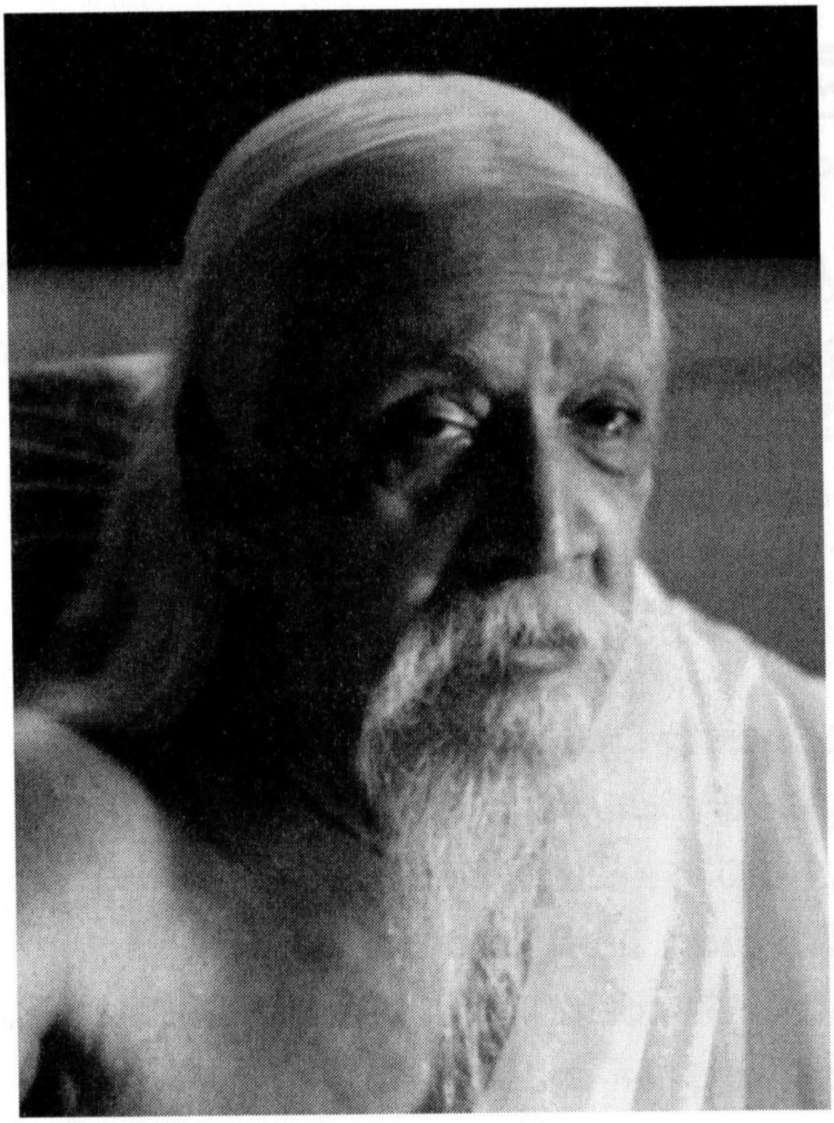
(సిద్ధి) అనగా కేవలం ఒక మేధోపరమైన అవగాహన కాదు, లేక సత్యాన్ని స్పష్టంగా వివేచించే మాట కాదు, లేక మన అస్తిత్వరీతులకు సంబంధించిన, ఒక వివేకవంతమైన మనో వైజ్ఞానిక అనుభవం కాదు. అది, ఆ మాటకున్న పూర్తి అర్థంలో 'సిద్ధి'. విశ్వాతీత అయిన, విశ్వజనీన దైవమూ, పరమాత్మను మనకు, మనలో నిజం చేయడం. ఆ పరమాత్మ వెలుగులో దప్ప, వాటి యధార్థ రూపంలో, మన ప్రాపంచిక మనుగడకు సంబంధించిన అంతరాత్మిక, భౌతిక పరిస్థితులలో దాని సంభూతి ద్రవ్య ప్రవాహంలా తప్ప అస్తిత్వ రీతులను చూడడం అటు పిమ్మట సాధ్యం కానటువంటి స్థితి. ఈ సిద్ధి యందు ఒక దాని తర్వాత మరొకటిగా జరిగే మూడు చలన దశలున్నాయి, అవి ఆంతరిక దృష్టి, సంపూర్ణ ఆంతరిక అనుభవం, తాదాత్మ్యత.

CWSA 29:304

దైవ ప్రాథమిక సత్యాలు, ఉన్నతతర లేక దైవ ప్రకృతి ప్రాథమిక సత్యాలు, ప్రపంచ చేతన దాని క్రియా శక్తుల క్రీడల ప్రాథమిక సత్యాలు, తన స్వకీయ ఆత్మ నిజ స్వభావం, వస్తువుల ఆంతరిక స్వభావ ప్రాథమిక సత్యాలు, వ్యక్తి ఆంతరిక జీవితం, అస్తిత్వాల ఒక భాగం అయ్యేంత వరకు, వీటి శక్తులు, వ్యక్తిలో పెరగడానికి చేతనలోనికి స్వీకరించడం, సిద్ధులు అంటే ఉదా: దైవ సాన్నిధ్య సిద్ధి చేతనలో ఉన్నతతర శాంతి, దివ్య వెలుగు, దివ్య క్రియాశక్తి, మహదానందం దిగివచ్చి, అచట స్థిరపడి పనిచేయడం, దైవ లేక ఆధ్యాత్మిక ప్రేమను నిజం చేసుకోవడం, మన స్వకీయ చైత్య పురుషుని దర్శించడం, స్వకీయ మనోమయ పురుషుని, యధార్థ ప్రాణమయ పురుషుని, అన్నమయ పురుషుని ఆవిష్కరించుకొనడం, అధి మనస్సు లేక అతిమానస చేతనను సిద్ధింపజేసుకొనడం, మన ప్రస్తుత అధమ స్థాయికి చెందిన స్వభావానికీ, వీటన్నిటికీ గల బాంధవ్యాన్ని స్పష్టంగా తెలుసుకోవడం, ఆ నిమ్న స్వభావాన్ని మార్చడానికి దానిపై అవి జరిపే చర్యను తెలుసుకోవడం. ఈ సంఘటనల జాబితా, అనంతంగా దీర్ఘమైనది కావచ్చు. మెరుపులుగా, ముక్కలుగా, లేక అరుదైన దర్శన పర్యటనలుగా మాత్రమే వచ్చినపుడు తరచుగా వాటిని అనుభవాలు అని కూడా అంటారు. అవి చాలా సానుకూలమైనవి లేక చాలా తరుచుగా లేక నిరంతరంగా జరిగేవిగా లేక, మామూలువిగా అయిపోయి నప్పుడు మాత్రమే సంపూర్ణ సిద్ధులు అని చెప్తాం.

CWSA 30:38

- శ్రీ అరవిందులు

ముగింపా?

చ్యుతమందు అచ్యుతుడాతని పేరు
తారకలు దేని కోసమై నిర్మితమైనవో
అదంతయు పూర్తియగుదనుక
భగవంతుడిని హృదయమావిష్కరించుకొనుదనుక
అంతరాత్మ తనను దానెరుంగుదనుక
ఒక కళాకారుడైన భగవంతుడిచట
పని ముగించ నిచ్ఛించక దివ్యతర ఆకృతులలో
తనను తాను సదా పునః రూపించుకొనుచుండు
అప్పటికీ ముగింపు ఉండదు.

CwSA 2 : 644 - *శ్రీ అరవిందులు*

దైవానికి చెందిన మూడు సమస్థితులు

(సావిత్రి నుండి సంగ్రహ భాగం)

(పరబ్రహ్మానికి చెందిన మూడు సమ స్థితుల వివరణ మొదటిది విశ్వాతీతం, రెండు వైశ్వికం, మూడు వైయక్తికం)

ఆతని ఏకాంతపు అనిర్వచనీయ మహనీయ శక్తి
తన అచల సుషుప్తిచే కాలం నుండి రక్షించుచున్న
నిర్గుణ నిరాకార నిశ్శబ్దంలో ఆమె పరున్న
నిశ్చల నీరవత నుండి తన యోగ శక్తిని పిలిచె

నిరపేక్షుడు పరిపూర్ణుడు ఒంటరి
తన నిశ్శబ్దంతో స్థలంలోకి ప్రవేశించె
ఒకే ఆత్మలోని ఈ అగణిత వ్యక్తులనురూపించె
తన శక్తిలో నుండి వేలాది రూపాలను నిర్మించె
తన బృహత్తులో ఒంటరిగ నివసించువాడు సమస్తమందు వసించు
స్థలం తానే, కాలమూ తాను మాత్రమే.

నిరపేక్షుడు, పరిపూర్ణుడు, సర్వాంతర్యామి,
మనలో నెలకొని వున్న మన రహస్య ఆత్మ,
మన అస్తవ్యస్త అసంపూర్ణమైన ముసుగును తాను తగిలించుకొనెను
ఈ రక్తమాంసపు అద్దింటినే తన స్వంత ఇల్లుగా చేసుకొనెను,
తన చిత్తరువును మానవ పరిమాణంలో యిమిడ్చెను
తన పరిమాణానికి తగినట్లుగా మనమెదగాలని;
అప్పుడిక అది దివ్యత్వపు చిత్రమౌను.
ఆ రూపకర్త మనను మరల బలంగా పోతపోసి
ఈ మృత ప్రాయపు మూసపైన దివ్యత్వపు ఒక ప్రణాళికను విధించు
మన చిన్ని మనస్సులను తన అనంత మనస్సులోనికి లేవనెత్తును,
చిరంతనంతో క్షణాన్ని తాకుచు.

సావిత్రి పుట 67 — *- శ్రీ అరవిందులు*

వ్యక్తిలోని జీవాత్మ సాక్షాత్కారం

కేంద్రీయ అస్తిత్వమైనది (జీవాత్మ) పుట్టదు, పరిణామం చెందదు, కాని వ్యక్తిగత అభివ్యక్తీకరణ మొత్తం మీద అధ్యక్షత వహిస్తుంది. జీవాత్మకు బహిర్ముఖ ప్రసరణ అంతరాత్మ. ఎందుకంటే చైత్యపురుష పరిణామంలో పాల్గొని లోపలి నుండి మన సర్వ పరిణామానికి మద్దతునిస్తుంది; అన్ని అనుభవాల సారాన్ని తాను గ్రహించి, దాని ద్వారా దైవోన్ముఖంగా మూర్తిమత్వాన్ని అభివృద్ధి పరుస్తుంది.

CWSA 28 : 60

మొదట అంతరాత్మను కనుగొనాలి, కామనకు, ఆలోచనకు, ఆ వేగానికి సంబంధించిన బాహ్య ఆత్మను గాక, మనలోపల వున్న దివ్య మూలకం అయిన రహస్య చైత్య పురుషను కనుగొనాలి.... ఇది అహం స్థానంలో దివ్య అంతరాత్మిక వ్యష్టిని నెలకొల్పడం, అంతరాత్మకు పట్టం కట్టడం ఆత్మ సాక్షాత్కారంలో మొదటి మెట్టు.

CWSA 21 : 653-54

చైత్యపురుష సాక్షాత్కారం, దానిని జాగృతం చేయడం, ముందుకు తీసుకురావడం అనేది దైవంతో వ్యక్తిగత అనుబంధాన్ని ఎంతవరకు పెంచుకోగలడో దాని మీద ప్రధానంగా ఆధారపడి ఉంటుంది. అంటే వేరుపర్చే స్వార్థ ప్రేరిత మానసిక, ప్రాణిక, భౌతిక అహం ఒత్తిడులను నిరాకరించే దృఢ నమ్మకం, ఆత్మ సమర్పణ, భక్తి ప్రేమలతో కూడుకొన్న అనుబంధం.

CWSA 30: 360

ఆంతరిక ఏకాగ్రతకు సంబంధించిన సాధనాంశాలు

1. చేతనను హృదయ స్థానంలో నిలపడం, అక్కడే ఒక భావనపై, బింబంపై లేదా దివ్యమాత నామంపై వీటిలో నీకు ఏది సులభంగా అనిపిస్తుందో దానిపై ఏకాగ్రత నుంచాలి.

2. హృదయంలో ఈ ఏకాగ్రతను నిలపడం ద్వారా క్రమేణా ప్రగతిశీలంగా మనస్సును నిశ్చలం చేయడం.

3. హృదయంలో మదర్ సాన్నిధ్యం కోసం ఆమెచే మనస్సు, జీవితం, కర్మలను నియంత్రించుకోవాలనే ఒక ఆకాంక్ష ఉండాలి.

CWSA 29:225 — *- శ్రీ అరవిందులు*

జగదాత్మ సాక్షాత్కారం

మనం ఏ ఆత్మలో నిమ్న సృష్టిలో తాదాత్మ్యం చెందుతామో పైకి కన్పించే మన అస్తిత్వం నశించిపోయేదనీ లేక నశించిపోయే ప్రపంచంలోని మార్పు చెందే జీవుల ప్రపంచమనీ, మనం మనః ప్రాణ దేహాల నుండి, మన శాశ్వత అస్తిత్వం కాని తక్కిన దానినంతటి నుండి వెనుకకు ఉపసంహరించు కొన్నప్పుడు కలిగే అసత్య భావనను వదిలించుకోవడం మన ప్రధమ అనివార్య లక్ష్యం. మనం ఖచ్చితంగా మనల్ని ఆత్మగా, ఆధ్యాత్మగా, చిరంతనమైన వారంగా గుర్తెరగాలి. మన నిజ అస్తిత్వంలో సచేతనంగా జీవించాలి. జ్ఞాన మార్గంలో మన ప్రధమ, సమస్తాన్ని జీర్ణించుకొనే భావన, కృషి గాకపోయినా, ఇది మన ప్రాథమిక భావన అయ్యి తీరాలి. కాని మనకెప్పుడైతే మనం మన శాశ్వత ఆత్మ స్వరూపంగా సాక్షాత్కారమౌతుందో, మనం దాని నుండి విడదీయలేని వారంగా అవుతామో అప్పుడు కూడా మనకు ద్వితీయశ్రేణికి చెందిన లక్ష్యం ఒకటుంటుంది. ఇప్పటి వరకూ, మన నిజ అస్తిత్వంగా, మనకు సాధ్యమైన మన ఏకైక స్థితిగా తప్పుగా దేనిని భావించామో ఆ మార్పు చెందే సృష్టి, మార్పు చెందే ప్రపంచానికీ మధ్య ఒక యథార్థమైన బాంధవ్యాన్ని ప్రతిష్ఠించడం ఆ లక్ష్యం.

ఈ క్రమంలో ఒక నిజమైన అనుబంధం ఉండాల్సి ఉంటే అది రెండు వాస్తవికతల మధ్య ఉండి తీరాలి. ఇంతకు మునుపు శాశ్వత ఆత్మను మన ప్రాపంచిక సృష్టి నుండీ అది ఒక భ్రాంతిలా లేదా అవాస్తవికతలా కాకపోయినా, మనకు అందనంత అజ్ఞాతమైన భావనగా ఆలోచించాం. ఎందుకంటే ఈ వస్తు జాలానికున్న స్వభావాన్ని బట్టి ఈ మనస్సు, ప్రాణం, శరీరంగా మారుతూ కాలక్రమంలో ముందుకు సాగడమే తప్ప మనల్ని మనం వేరేగా ఆలోచించలేక పోయాం. ఈ నిమ్న స్థితికున్న పరిమితి నుండీ మనం విముక్తులమైతే మరోవైపుగా వున్న ఆత్మకు ప్రపంచానికీ మధ్య సంబంధం పట్ల ఇదే తప్పు అభిప్రాయానికి వశమౌతాం. అదే శాశ్వతత్వంలోకి పురోగమిస్తూ దానిలోనే వసిస్తూ అదే వాస్తవంగా అనుభూతి చెంది ఆ స్థాయిలో నుండే ఈ మానవుణ్ణి, లోకాన్ని దిగువనే ఎక్కడో సుదూరపు విషయంగా లేదా భ్రాంతిగా లేదా మిథ్యగా చూచే ధోరణికి మొగ్గుతాం. ఎందుకంటే ఆ స్థితి మన కొత్త పునాదికి పూర్తిగా విరుద్ధమైనది, ఆ పునాదిలో చేతనకు సంబంధించిన మన మూలాలను

చొనుపలేదు. దేనినుండైతే పైకి లేవనెత్తబడి, పరివర్తన చెందామో ఇక దానితో ఎలాంటి జతకట్టి ఉండే బంధమేలేనట్లుగా మనకు అనిపిస్తుంది. ముఖ్యంగా ఇది శాశ్వత ఆత్మకు ప్రాథమిక అంశంగానే కాక, ఈ నిమ్న త్రివిధ అస్తిత్వం నుండీ విరమించుకోవడమే మన ఏకైక, విలీన లక్ష్యంగా అవ్వవచ్చు. అప్పుడిక ఒక్కసారిగా విశుద్ధ మనసులో ఈ దిగువ నుండి ఆ శిఖరస్థాయి వరకు ఉన్న నడుమ అంతస్తులతో పని పెట్టుకోకుండా ఆ విశుద్ధ ఆధ్యాత్మ చేతనలోకి దూసుకెళతాం. ఒక భారీ అగాధమైన గంభీరమైన భావనను మన చేతనపై స్థిరపర్చడానికే మొగ్గు చూపుతాం. ఆ అగాధాన్ని మనం దాటలేం, ఒక బాధాకరమైన పతనంతో తప్ప మళ్ళీ దాటి రాలేం.

కానీ ఆత్మ, ప్రపంచం, ఈ రెండింటి మధ్య ఒక శాశ్వత అన్యోన్య సంబంధం, అవినాభావ సంబంధం ఉన్నది. దాటిపోవడానికి అలవిగాని అగాధమేదీ వాటి మధ్య లేదు. ఆధ్మాత్మ, పదార్థమయ అస్తిత్వం రెండూ పురోగమన క్రమంలో ఉన్న నిచ్చెనకి ఎంతో పైనున్న మెట్టు, క్రింద ఉన్న మెట్టు మాత్రమే. కాబట్టి ఈ రెండింటి మధ్య నిజమైన బంధం, సూత్రబద్ధమైన మౌలిక సంబంధం ఉండి తీరాలి. తద్వారా ఒక్కసారిగా చిరంతన పరబ్రహ్మ విశుద్ధ ఆధ్యాత్మగా, జీవాత్మగా ఉండగల్గి తనలో తానే అయిన విశ్వాన్నే చేపడతాడు. ప్రస్తుతమున్న ప్రపంచ అజ్ఞాన స్థితిలో నిమగ్నమయ్యి వున్న ఈ అంతరాత్మ, ఆ స్థితి స్థానంలో ఒకే విధమైన సమానతను అన్వయింప చేసుకోవడానికి శాశ్వతంతో మేళవించడం లేదా ఒక్కటిగా మారడమన్నది సాధ్యమవ్వాలి. ఈ మౌలిక సూత్రబద్ధమైన సంబంధమే శాశ్వత ఐక్యతగా ఆత్మ పురుషునికి, సమస్త అస్తిత్వాలకు మధ్య నెలకొని ఉన్నది, ఆ శాశ్వత ఐక్యతకు సంబంధించి సర్వదా సర్వస్వతంత్ర, బంధరహిత దైవం సమర్థత కల్గిఉన్నట్లే, విముక్తమైన ఆత్మ దానిని నిలుపుకోగల సమర్థతను కల్గి ఉండాలి. ఆ విధంగా విశుద్ధ స్వీయ అస్తిత్వాన్ని సమతూకంలో సిద్ధింపజేసుకోవడంలో దృష్టి పెట్టాలి. సమగ్ర ఆత్మప్రాప్తి కోసం, ఆత్మతో, దైవంతో మమేకమవ్వడమే కాదు, సకల అస్తిత్వాలతో ఏకమవ్వాలి. వెనుకకు మళ్లి తోటి మనుషులతో ఈ ప్రకటిత ప్రపంచానికి శాశ్వత సత్యానికి మధ్య సారూప్యతను తెచ్చుకోగల సరైన అనుబంధంలోకి మనం వచ్చేసేయాలి. ఎందుకంటే దీనికున్న ద్వంద్వాలు, అసమానతలు, వైరుధ్యాలతో విభాజితమైన చేతనా సూత్రం ద్వారా కాలపరిమితిలో అసత్యం సృష్టించిన సారూప్యతలో పొరబాటు

సంబంధంతో కట్టివేయబడి ఉన్నాం. సమస్త వస్తుజాలాన్ని, సకల జీవుల్ని, ఉనికిని మన నూతన చేతనలోకి మళ్ళించాలి. కాని అది ఒక అహంకారికమైన వేరు వ్యక్తిత్వంగా వేరుచేయడం కాదు, అంతా కలిసి ఒక్కటిగా.

మరో విధంగా చెప్పాలంటే స్వయంస్థిత, దేశ, కాల రహిత సర్వాతీత పరమాత్మ చేతనను అంగీకరిస్తూ విశ్వచేతనగా అవ్వాలి, తనకు తానే ఆధారంగా, లోకాల సమూహ ఖండంగా సమస్త అస్తిత్వాల్లోనూ వసిస్తున్న అనంతునితో మనం తాదాత్మ్యం కావాలి. ఈ సాక్షాత్కారాన్నే మన ప్రాచీన వేదాంతులు ఆత్మను సమస్త జీవుల్లో దర్శించడం, ఆత్మలో సమస్త జీవులను దర్శించడంగా చెప్పారు. దీనికింకా అదనంగా మనిషి సర్వోన్నతి సిద్ధిని గూర్చి, అతడిలో అసలు అస్తిత్వ లీల పునరావృతమైందని, ఆత్మ సత్తకు రూపొందుతున్న ఈ ప్రపంచ అస్తిత్వాలుగా అయ్యిందని చెప్పారు. మూడు విధానాల్లో వ్యక్తయినది, ప్రాథమికంగా ఈ పరిమిత అహంకారం కల్పించిన తప్పు సంబంధానికి ప్రత్యామ్నాయంగా ఆత్మ సత్తకు, ప్రపంచానికి మధ్య ఉన్న నిజ సంబంధాన్ని సిద్ధింప చేసుకోవాలి. ఇది నూతన దృష్టి, అనంత పురుషునికి సంబంధించిన భావనా స్ఫూర్తి, దీనిని మనం సముపార్జించాలి. సమస్తంతో వున్న ఐక్యత పునాదిగా దీనిని మనం నెలకొల్పాలి.

CWSA 23 : 368-70 — *- శ్రీఅరవిందులు*

విశ్వాతీతాత్మ సిద్ధి

మనం పరమాత్మను లేదా పరబ్రహ్మాన్ని తనదైన మౌలిక విధానంలో, ప్రాథమికంగా త్రివిధ సత్యతగా అంటే సచ్చిదానందంగా సాక్షాత్కరింప జేసుకోవాలి. విశుద్ధ అస్తిత్వం 'సత్' మాత్రమే కాదు, ఆ అస్తిత్వానికి చెందిన విశుద్ధ చైతన్యంగా, విశుద్ధ ఆనందంగా సాక్షాత్కరింపజేసుకోవాలి. ఇవన్నీ పరమాత్మ నిజతత్వం, పరబ్రహ్మ మూలసారం.

ఇంకా పరమాత్మ లేదా సచ్చిదానందానికి చెందిన సాక్షాత్కారంలో రెండు రకాలున్నాయి. దానిలో ఒకటి నిశ్చల, నిష్క్రియ, స్వయం నిమగ్న, కేవల సచ్చిదానందంగా, ఏకైకిగా, అవైయక్తిక గుణ కేళీరహితంగా విశ్వ దృగ్గోచర అనంతత్వం నుండీ దూరంగా మరలి లేదా అనాసక్తంగా దానిలో తన ప్రత్యక్ష పాత్ర లేకుండా చూస్తూ ఉంటాడు. రెండవది అదే అస్తిత్వం, చైతన్యం, సర్వసత్తాక ఆనందానికి చెంది ఉండి స్వేచ్ఛగా, ఈ వస్తుజాలానికి అధిపతిగా,

స్వీయ నీరవతతో, అనంత కార్యగతిలో తనను గ్రుమ్మరించుకొంటూ, సంఘటిత చిరంతన స్వీయ తత్వంతో గుణాలను బయల్పరుచుతూ, ఏకైక పరమపురుషునిగా తనలో వైయక్తిక సమస్త కేళీ విస్తృత రూపంలో సరిసమాన విశ్వ అనంత యథార్థతను స్వాధీనంలో ఉంచుకొని ఎటువంటి ప్రమేయం లేకుండా మళ్ళీ ఎటువంటి వేరు ప్రత్యేక ప్రవృత్తి లేకుండా ఒక దివ్య ఆధిపత్యంతో, తన స్వయం ప్రకాశ చిదానంద, నిత్య అసంఖ్య కిరణ ప్రసారంలో ఉంటాడు. ఆయన చేబూనిన అభివ్యక్త సృజనగా, దానిచేత పట్టుపడక దానినే ఏలుతూ ఉంటాడు. ఇది మత సంబంధమైన వ్యక్తిగత దేవుడు లేదా తత్వవేత్తలు ప్రామాణికం చేసిన బ్రహ్మం కాదు, అతడిలో వైయక్తికం, అవైయక్తికం, గుణ నిర్గుణాలు రాజీకుదుర్చుకొంటాయి. విశ్వాతీతుడు వాటిని తన అస్తిత్వంలో ధరించి తన అభివ్యక్తీకరణ వైఖరులుగా నియమిస్తాడు. అప్పుడది పూర్ణయోగ సాధకునికి సాక్షాత్కార లక్ష్యంగా అవుతుంది.

CWSA 23 : 391 -శ్రీ అరవిందులు

తాదాత్మ్యతలో పరాకాష్ఠ

ఈ సమస్త జ్ఞానం, అనుభవాలన్నవి తాదాత్మ్యస్థితికి రావడానికి, దానిని పొందడానికి ప్రాథమిక సాధనాలు. మన ఆత్మను చూస్తాం, అనుభవంలోకి తెచ్చుకొంటాం కానీ అతడే నేను అయి ఉన్నాను అని పలికే పరమోన్నత వేదాంత జ్ఞానంలో మన అస్తిత్వం మొత్తం జీవించలేకపోతే, ఆ తాదాత్మ్య స్థితిలో పరాకాష్ఠకు చేరుకోకపోతే మన ఆత్మ దర్శనం, ఆత్మానుభవం అసంపూర్ణమే అవుతుంది. భగవంతుణ్ణి దర్శించగల్గడం, అతడిని ఆలింగనం చేసుకోవడమే కాదు, ఆ భగవన్మయ వాస్తవంగా అయిపోవాలి. సంకల్పంతో, ఉద్ధరణతో అహంకారం దానికి సంబంధించిన వాటి నుండీ తప్పించుకొని, అన్నింటికీ మూలమైన, ప్రకటిత సృష్టి స్వరూపానాకి పైన ఉన్న ఆ విశ్వాతీత ఆత్మతో ఏకం కావాలి. అదే విధంగా ఈ అభివ్యక్త అస్తిత్వాలు, సంభావ్యతల్లోకి ఆత్మ సత్తతో ఏకం కావాలి. అనంత అస్తిత్వం, చేతన, శాంతి ఆనందాలుగా తనకు తానే మనలో అభివ్యక్తం చేసుకొంటున్న దానితో తాదాత్మ్యం కావాలి. కార్యం రూపకల్పన, అంతర్భావన క్రీడగా తనకు తానుగా ప్రపంచంలో వేషంలో దాగుతున్న దానితో ఏకమై ఉండాలి.

CWSA 23 : 306. - శ్రీ అరవిందులు

ఇది నీ కార్యం నీ అస్తిత్వ లక్ష్యం

ఇది నీ కార్యం అలాగే నీ అస్తిత్వ లక్ష్యం, దీని కొరకే నీవు ఇచ్చట ఉన్నావు, నీవు ఒక దివ్య మానవునిగా, దైవానికి ఒక పరిపూర్ణమైన పాత్రగా తయారవుతున్నావు. నీవు చేసే ఇతరమైనవన్నీ కూడా నిన్ను నువ్వు సిద్ధపరచుకోవడమో లేక ఒక ఆనందాన్ని అనుభవించడమో లేక నీ లక్ష్యం నుండి కిందికి పడిపోవడమో అంతే. కానీ మన లక్ష్యం ఇది మన ధ్యేయం ఇది, అది దారిలో లభించే ఆనందంతో గాని శక్తితో గాని ముడిపడిలేదు, అది మన లక్ష్యం సాధించడంలోని ఆనందంలో నీ అస్తిత్వం యొక్క గొప్ప దనం, సంబరం ఉంది. మార్గంలోని ఆనందం అంతా నిన్ను ఏదైతే లక్ష్యం వైపు లాగుతోందో అదే నీతో నీ ప్రయాణంలో తోడుగా ఉంది, అది నీకు నీ ఉన్నత శిఖరాలను అధిరోహించడానికి కావలసిన శక్తిని సమకూరుస్తోంది.

నీకేదైన కర్తవ్యం ఉన్నది అంటే అది ఇదే, నీకు ఏదైనా లక్ష్యం ఉన్నదా అని నీవడిగితే అది ఇదే, ఒక వేళ నీవు ఆనందాన్ని కోరుకుంటే సుఖాన్ని కోరితే ఇంతకంటే గొప్పదైన సుఖం లేదు, ఆనందం లేదు, తక్కిన ఆనందాలన్నీ పరిమితమైనవి, ముక్కలుగా ఉండేవి. అవి స్వప్నం, సుషుప్తి లేక నిన్ను నీవు కాసేపు మరిచి పోవడం వంటివి. కానీ మనం మాట్లాడే ఆనందం నీ సంపూర్ణ అస్తిత్వానికి సంబంధించినది. కానీ నా అస్తిత్వం ఏమిటి అని నీవడిగితే, దైవమే నీ అస్తిత్వం, మిగిలినదంతా దైవం యొక్క పాక్షికమైన లేక విక్షేపమైన రూపమే. నీవుగనక సత్యాన్ని కోరుకుంటే, ఇదే ఆ సత్యం. అది నీవు నీ ముందు ఉంచుకొని ఎన్ని వచ్చినా సరే సత్యం పట్ల విధేయత కలిగి ఉండు.

ఎవరో ఇలా చక్కగా అన్నారు, ఒక తెరలో నుండి చూచి ముఖంగా పొరపాటుగా భావించాడు. నీ తెరనే లక్ష్యం నీవు నిజంగా ఏమిటో అది కావడమే. అలాగే నీ స్వభావం నిన్ను నీవు దాటి పోవడమే అని చాలా బాగా చెప్పారు వారు. అదే అతని నిజమైన స్వభావం, అదే దివ్య లక్ష్యం అది నిన్ను నువ్వు దాటి అతీతంగా పోవడం.

అప్పుడు నువ్వు దాటి పోవాలనుకునే నీ స్వాత్మ ఏమిటి? నీవు అవ్వాలనుకునే స్వాత్మ ఏమిటి? ఇక్కడే నీవు ఎటువంటి పొరపాటు

చెయ్యరాదు. నిన్ను నువ్వు తెలుసుకోకపోవడం అనే పొరపాటు నీ దుఃఖం అంతటికి మూలకారణం, నీవు మరలా మరలా కింద పడిపోతూఉండడానికి కూడా అదే కారణం.

నీవు అధిగమించి పోవలసింది నీవు అని నీవనుకుంటున్న నిన్నే, అలానే నీవు నిన్నుగా భావిస్తూ ఉన్నటువంటి కనిపించే మనిషిని. మరి వాడెవడు? ప్రాణానికి పదార్థానికి బానిసగా మారిన మనోమయ పురుషుడు, ఎక్కడైతే అలా ప్రాణికానికి పదార్థానికి బానిసగా మారలేదో అతను తన మనసుకు బానిస అయ్యాడు. కానీ ఇది చాలా భారమైన అతి పెద్దదైన బానిసత్వం, ఎందుకంటే అలా మనసుకు బానిస కావడం అంటే అసత్యానికి, పరిమితత్వానికి ఇంకా కనిపించేదానికి బానిసగా మారడం.

నీవు ఏ స్వాత్మగా అవ్వాలనుకుంటున్నావో, నీ మనసు, ప్రాణం, భౌతికం అనే తెర వెనుక నీవెప్పుడూ అదే స్వాత్మగా ఉన్నావు. అది ఆధ్యాత్మిక, దివ్య, మానవాతీతమైన నిజ పురుష. ఎందుకంటే నీ మానసిక సత్తాకు పైన ఉన్నది, అతిమానవుడు. నీ మనసుకు, ప్రాణికానికి, దేహానికి యజమానియై ఉండాలి. అది ఏప్రకృతికి ఉపకరణంగా ఉన్నదో అదే ప్రకృతిపై ఆధిపత్యం కలిగిన రాజై ఉండాలి. తన పాదాల కింద నిన్ను తొక్కి పట్టి ఉంచిన ప్రకృతిని దాటి పైకి వెళ్ళాలి. అది స్వేచ్ఛగా ఉండాలి బానిసగా కాదు. అది ఒకటిగా ఉండాలి విభాగించబడి కాదు. మరణంలేనిదై ఉండాలి, మృత్యువుతో మసక బారి కాదు, ప్రకాశంతో నిండి ఉండాలి, అంధకారంతో కాదు, ఆనందంతో నిండి ఉండాలి. బాధావ్యధల ఆట వస్తువుగా కాదు, శక్తిచే పైకి లేపబడాలి గాని బలహీనతతో కింద పడి కాదు. ఆనంతంలో జీవిస్తూ సాంతాన్ని స్వాధీనం చేసుకొని ఉండాలి. అది దైవంలో జీవించడం, ఆయన సత్తాలో ఒకటిగా ఉండడం. నీవుగా అవ్వడం అంటే ~~ఈ~~ విధంగా ఉండడం, అప్పుడు అదంతా నీలోకి ప్రవహిస్తుంది.

నీలో నీవు స్వేచ్ఛగా ఉండు, అలాగే నీ మనసులో, ప్రాణంలో అలాగే దేహంలో కూడా, ఎందుకంటే అధ్యాత్మయే స్వేచ్ఛ.

దైవంతో ఇతర జీవులతో ఒకటై ఉండు, నీలో నీవు జీవించు అంతేగానీ నీ చిన్ని అహంకారంలో కాదు. ఏకత్వమే ఆధ్యాత్మ.

నీవు ఎప్పుడు మరణం లేని వాడిగా ఉండు, మరణంలో నీ విశ్వాసం ఉంచకు, మరణం నీకు సంబంధించినది కాదు, అది శరీరానికి సంబంధించినది, మరణం లేనిది ఆధ్యాత్మ.

మరణం లేని వాడిగా ఉండడం అంటే సత్‌లోనూ చిత్‌లోనూ ఆనందం లోనూ అనంతంగా ఉండడం. అధ్యాత్మ అనంతం, సొంతంగా అయినది కూడా ఆ అనంతం వల్లనే జీవిస్తూ ఉంటుంది.

ఇవన్నీ నీవు అయిఉన్నావు అందువల్ల నీవు ఇప్పుడు అవి కాగలవు. ఒక వేళ నీవు ఇవి కాకుండా ఉన్నట్టయితే అప్పుడు అవిగా నీవు ఎప్పుడూ కాలేవు. నీలో ఏదైతే ఉందో, అదే నీ సత్తాలో వ్యక్తం అవుతుంది. నిజానికి నీవు ఇదిగా గాకుండా మరోలా ఉన్నట్లు కనిపిస్తున్నావు. కాని ఎందుకోసం నిన్ను నీవు కన్పించే ఆకారాలకు బానిసను చేసుకొన్నావు?

కావున ఇప్పుడు పైకి లేచి, నిన్ను నువ్వు అధిగమించి, అసలైన నీవుగా మారు. నీవు మానవుడివి, తనను అధిగమించి పోవడం అనేది మానవుడి స్వభావంలోనే ఉంది. ఒకప్పుడు మానవుడు మనిషి-పశువుల కలయిక, కానీ ఇప్పుడు ఆ పశుత్వాన్ని అధిగమించాడు. ఆలోచించే శక్తి కలవాడు , ఒక నైపుణ్యం కలవాడు, సౌందర్య పిపాస కలిగిన వాడు మానవుడు.

ఇప్పుడు అతను చింతనుడిని అధిగమించాలి, జ్ఞాన ద్రష్ట అవ్వాలి. ఒక నైపుణ్యం కలవాడిగా కంటే పై స్థాయి లో ఉండాలి, ఒక సృష్టికర్త అయి తన సృష్టి పై అధిపతిగా ఉండాలి. సౌందర్యాన్ని అన్వేషించే వాడిగా కంటే పైకి పోయి సమస్త సౌందర్యాన్ని సమస్త ఆనందాన్ని అనుభవించాలి. భౌతికం అయివుండీ నాశనం లేని పదార్థం, ప్రాణికం అయి ఉండీ, అమృతత్వాన్ని తన సత్తా లోని అనంత శక్తిని, మనసు అయివుండి పరిమిత జ్ఞానంనుండి సమస్తకాంతిని సంపూర్ణ దృష్టిని అన్వేషించాలి.

ఇవన్నీ పొందడం అంటే ఒక మహా అతిమానవుడిగా అవ్వడం, మనసు నుండి అతిమనసులోకి ప్రవేశించడం. దానిని దివ్యమానసం అనో, దివ్య జ్ఞానం అనో, అతిమనస్సు అనో పిలుచుకోవచ్చు. అది భగవంతుడి ఇచ్ఛ చైతన్యం నుండి వచ్చిన దివ్య ప్రకాశం, దివ్య శక్తి. అతిమనసుచే అధ్యాత్మ ఈ లోకాలను దర్శించి తనను తాను ఆ లోకాల్లో సృష్టించుకొని, దానితో వాటిలో జీవిస్తూ పరిపాలిస్తూ ఉంది. అలా మానవుడు స్వరాట్‌గా సామ్రాట్‌గా తననూ, సమస్తాన్నీ పాలిస్తాడు.

ఆ దివ్యమనస్సు దివ్యమానవుడే, కనుక మనసును అధిగమించడం అనేది ముఖ్యమైన విషయం.

దివ్యమానవుడిగా ఉండడం అంటే దివ్య జీవనం సాగిస్తూ, ఒక దేవతగా ఉండడం, దేవతలంటే దైవం యొక్క శక్తులే. ఒక దివ్యశక్తిగా మానవజాతిలో విరాజిల్లు.

దివ్య సత్తాలో నివసిస్తూ ఆ పరమాత్మ యొక్క, చైతన్యం, ఆనందం, ఇచ్ఛ, జ్ఞానం నీలో కలిగి, వాటిని నీతో నీలో క్రీడించనీ. అదే దీని అంతరార్థం.

మహోన్నతంగా నీవు రూపాంతరం చెందడం అంటే ఇదే. నీలో దైవాన్ని కనుగొనడం, అలాగే అన్నింటిలో దైవవ్యక్తీకరణను దర్శించడం. ఆయన సత్తాలో జీవించి, ఆయన కాంతితో ప్రకాశించి, ఆయన శక్తితో పనిచేస్తూ, ఆయన ఆనందంలో సంతోషంగా ఉండడం. ఆ అగ్ని, ఆ సూర్యుడు ఆ మహాసముద్రం నీవే అయి ఉండు. ఆ పరమానందం, ఆ ఘనత, ఆ సౌందర్యం నీవే అయి ఉండు.

ఎప్పుడైతే దీనిని నీవు కొంతైనా చేస్తావో, ఆ దివ్య మానవుడిగా తయారుకావడంలో మొదటి అడుగులు నీవు వేసినట్టే.

CWSA 12:150-152 - *శ్రీ అరవిందులు*

అజ్ఞానం నుండి బయటపడేందుకు సోపానాలు

ప్రకృతి అహంకారాన్ని సృష్టించడానికి కారణం మానవుడు సమిష్టి అచేతన నుండి, అధోచేతన నుండి విడివడి ఒక స్వతంత్ర సజీవ మనసుగా, ప్రాణశక్తిగా, జీవాత్మగా, జీవ చైతన్యంగా తనను తాను తన చుట్టూ ఉన్న ప్రపంచంతో సమన్వయ పరచుకొంటూ, జీవించడానికే గాని దానిలో పడి మునిగిపోయి కనపడకుండా పోయి, పనికిరాకుండా పోవడానికి కాదు, మానవుడు విశ్వసత్తాలో భాగమే, అంతకంటే ఎక్కువే కూడా. అతీతం నుండి కిందికి వచ్చిన అంతరాత్మగా మానవుడిని మనం చూడాలి. ఒక్కసారిగా అతని నిజస్థితి వ్యక్తం కాదు, ఎందుకంటే విశ్వ అచేతనకు అతను అతి దగ్గరగా ఉన్నాడు, అనాది అయిన దివ్యచేతనకు అవసరమైనంత దగ్గరగా లేడు. తనను తాను ఆత్మగా లేక అధ్యాత్మగా కనుగొనే ముందు తనను తాను ఒక మనో ప్రాణిక అహంగా తెలుసుకోవాలసి ఉంటుంది.

తన అహంకారపూరితమైన వ్యక్తిత్వాన్ని తెలుసుకోవడం తనను తెలుసుకోవడం కాదు. నిజమైన ఆధ్యాత్మిక వ్యక్తి మానసిక అహం కాదు, ప్రాణిక అహం కాదు అలాగే దేహగత అహం కాదు: మొదటి కదలిక సంకల్పానికి సంబంధించినది, శక్తికి సంబంధించినది, అలాగే అది స్వయంకృతమయినది ఆ తరువాతే అది జ్ఞానానికి సంబంధించినది. అందుచేత ఒక సమయం రావాలి, అప్పుడు మానవుడు తన అహంకారపు అస్పష్ట ఉపరితలం దాటి కిందికి చూసి తనను తాను తెలుసుకోవడానికి, తనలోని నిజమైన మనిషిని కనుగొనాలి. అలా చేయనట్లైతే ప్రకృతి మనకి నేర్పే విద్యలో ప్రాథమిక స్థాయిలోనే ఆగిపోయి ఇంకా లోతైన పెద్ద విషయాలు విస్మరించినట్టు అవుతుంది. అతని జ్ఞానము నైపుణ్యం ఎంత గొప్పగా ఉన్నా సరే, జంతువులకంటే కొద్దిగా పై స్థాయిలో ఉన్నాడంతే. మొదట తన స్వీయ మనస్తత్వం పైన దృష్టి సారించాలి, దాని సహజమైన అంశాలైనటువంటి - అహంకారం, మనసు, మనసు ఉపకరణాలు అయిన ప్రాణం, దేహం - ఇలా సహజమైన అంశాలు కాక, దాని లక్ష్యమైన తనను తాను బలపరుచుకోవడం సంతృప్తి పరచుకోవడంకాక కారణభూతమైన అంశంకోసం అంతకుమించిన వివరణ దొరికే వరకు వెతకాలి. ప్రకృతిలో కానీ మానవజాతిలో కానీ దానికోసం చూసినప్పుడు వాటితో తనకున్న ఏకత్వం అర్థమవుతుంది, అలాగే దానికోసం పరాప్రకృతి లేదా దైవంలో వెతికినప్పుడు దైవంతో ఏకత్వం కనుగొంటాడు. ఈ రెండు మార్గాలు ప్రయత్నించినప్పుడు ఈ రెండు మార్గాలగుండా వెతికి కనుగొన్న ఏదో కొన్ని పాక్షిక మైన విషయాలను ఆధారం చేసుకుని ఒక పరిష్కారాన్ని పొంది స్థిరనిర్ణయానికి రావడానికి నిరంతర ప్రయత్నం చేస్తాడు, ఆ ప్రయత్నంలో కొంత అటుఇటు అవడం కూడా ఉంటుంది.

అంతటిలో తానున్న స్థితి నుండి తనగూర్చి ఇంకా తెలుసుకోవాలని, కనుగొనాలని, సంతృప్తి చెందాలని ఈ ప్రయత్నం. ప్రకృతికి చెందిన జ్ఞానాన్ని, దైవానికి సంబంధించిన జ్ఞానాన్ని కూడా స్వీయజ్ఞానానికి, పరిపూర్ణతకు, తన జీవన అస్తిత్వ పరమ లక్ష్యాన్ని సాధించుటకు సహాయకారిగా భావించాలి.

వ్యక్తి అనేవాడు "తత్"యే. అందువల్ల తనను తాను తెలుసుకోవడం చాలా అవసరం. పరమాత్మకు తన సంపూర్ణ శరణాగతి లో ఆత్మార్పణలో, తనను సంపూర్ణంగా అర్పించుకోవడంలో తన సంపూర్ణత్వాన్ని తెలుసుకొంటాడు. తన మానసిక, ప్రాణిక, భౌతిక అహాన్ని నిషేధించి, తన ఆధ్యాత్మిక

అహాన్ని కూడా వదిలిపెట్టి రూపరహిత, అపరిమిత వ్యక్తిగా శాంతిని ఆనందాన్ని అనంతంలోకి నిష్క్రమించి పొందాలి. తాను ఏది కాదు ఎవరూ కాదు అనే అనుభవంలో లేదా ప్రతిదీ తానే ప్రతిఒక్కరూ తానే లేదా అన్నిటికీ అతీతంగా ఉండే ఏకత్వం నిరపేక్షంగా ఉండటం. వ్యక్తిలోని బ్రహ్మమే ఇటువంటి మహోన్నతమైన అద్భుతమైన కలయిక తీసుకురాగలదు, అదే యోగం, అందులో బాహ్యమైన జీవుడు శాశ్వతమైన, సర్వజ్ఞత కలిగిన, సర్వాతీతుడైన, సత్తాలో కలగలిసి పోతాడు. అహాన్ని దాటిపోవడం అనేది తప్పనిసరి, దానిని సర్వోన్నతంగా, సార్వత్రికంగా కనుగొంటే తప్ప తన ఆత్మను దాటి వెళ్లలేడు. ఆత్మ అనేది అహం కాదు, అది సర్వంతోనూ, ఏకైకం కలిసి ఉన్నది, అలా దాన్ని సర్వంలో ఏకంలో తెలుసుకోవడమే నిన్ను నువ్వు తెలుసుకోవడం. వైరుధ్యం, వేరుగా ఉండడం అంతరించిపోతుంది, ఆత్మ లేదా ఆధ్యాత్మిక వాస్తవికత మాత్రమే మిగిలి ఉంటుంది, అలా విముక్తి చెందించే అంతర్ధానం వలన అది ఏకంతో సర్వంతో ఏకమవడం జరుగుతుంది.

తన రూపంతో తాదాత్మ్యత వలన ప్రకృతితో దైవంతో తన ఉపరితల వ్యక్తిత్వానికి గల అనుబంధం నుండి బయట పడినప్పుడే ఉన్నతమైన స్వీయజ్ఞానం మొదలవుతుంది. ఇందులో ఒక మెట్టు, జీవితమే సర్వం కాదు అని తెలుసుకోవడం, తన అస్తిత్వ శాశ్వతత్వాన్ని అర్థం చేసుకోవడం, అంతరాత్మ అమృతత్వాన్ని గట్టిగా ఎరుక పరచుకోవడం, సాక్షాత్కరించు కోవడం. ఎప్పుడైతే తన భౌతికస్థితి కంటే భిన్నమైన అస్తిత్వ స్థితులు ఉన్నాయన్న విషయం తెలిసి, ఇప్పుడున్న స్థితికి ముందుగా లేక వెనుకగా జీవిస్తూ, అంటే ముందున్న ఆస్తిత్వంలో లేక రాబోయే అస్తిత్వంలోని తన భౌతిక కాలపరిమితిని దాటి తన చైతన్యాన్ని విశాలం చేసుకుంటూ భౌతిక అజ్ఞానం నుండి బయటపడే మార్గాన్ని కనుగొన్నట్లే. అలాగే ఇంకొక మెట్టు ఏమిటంటే, తన జాగ్రత అవస్థలో కనిపించే ఉపరితల సత్తా తన ఉనికిలో చిన్న భాగం మాత్రమేనని తెలుసుకోవడం, అచేతనం లోతుల్ని, అధోచేతన అట్టడుగు భాగాలను అలాగే ఉన్నత చేతన ఎత్తులను అధిరోహించడం ద్వారా తన స్వీయ అజ్ఞానాన్ని పోగొట్టుకోవడం. మూడవ మెట్టు ఏమిటంటే తనలో తన ఉపకరణాలైన మనసు, ప్రాణం, దేహం కంటే విభిన్నంగా ఇంకేదో ఉన్నదనే భావన, కేవలం తనలోని ప్రకృతికి ఆధారంగా ఉన్న నిరంతరం అభివృద్ధి చెందుతున్న మరణంలేని అంతరాత్మ మాత్రమే కాక శాశ్వతమైన

మార్పులేని ఒక ఆత్మ లేదా అధ్యాత్మ, ఇంకా తన ఆధ్యాత్మిక సత్తాలోని ఇతర విషయాలు ఏమిటనేది తెలుసుకోవడం తద్వారా తనలోని ప్రతిదీ ఆ అద్వితీయ చైతన్యం నుండి వచ్చిందే అనే విషయం కనుగొనే వరకు, అలాగే నిమ్న ఉన్నత చైతన్య స్థాయిల మధ్య ఉండే సంబంధాన్ని అర్థం చేసుకోవడం, అలా తనలో ఉండిపోయిన స్వీయ అజ్ఞానాన్ని తొలగించుకోవడం. అలా ఆత్మను అధ్యాత్మను తెలుసుకోవడం ద్వారా దైవాన్ని తెలుసుకోవడం, అలా ఈ అనిత్య భౌతిక ప్రకృతికి భిన్నంగా ఒక పరమాత్మ ఉన్నదని తెలుసుకోవడం, అలా ఆ పరమాత్మను విశ్వ చైతన్యంలోనూ, ప్రకృతిలోనూ, జీవులలోనూ దాగున్న దైవంగా దర్శించడం. అతని మనసు నిరపేక్షానికి చెందిని భావనను గాని ఆలోచనను కానీ అందుకోవడం, జీవుడు, విశ్వం, వ్యక్తి అనే అనేక అంశాలను అందులో భాగాలుగా గుర్తించడం, విశ్వవ్యాప్తమైన, వ్యక్తిగతమైన అహంకారయుతమైన, అనాది అయిన అజ్ఞానం మనిషిపైన తన కఠినమైన పట్టుని మెల్లగా సడలిస్తుంది. అలా తన విస్తృతమౌతున్న స్వీయజ్ఞానం అనే మూసలో ఇమడడం కోసం మనిషి చేసే ప్రయత్నంలో జీవితం, ఆలోచన, కర్మ పట్ల తనకున్న అభిప్రాయాలు, ఉద్దేశాలు క్రమంగా మారిపోతూ పరివర్తన చెందుతూ ఉంటాయి. తనపట్ల, తన స్వభావం పట్ల, తన ఉనికి ప్రయోజనం పట్ల తనకున్న అజ్ఞానం క్రమంగా తగ్గిపోతుంది. పరిమితత్వంలోని అసత్యం నుండి దుఃఖం నుండి వాస్తవమైన సంపూర్ణమైన ఉనికి యొక్క ఉత్కృష్ట అనుభవంలోకి వెళ్ళే మార్గంలోకి అతను అడుగు పెడ్తాడు.

CWSA 21: 722-25 — *- శ్రీ అరవిందులు*

ప్రాథమిక సాక్షాత్కారం

ఈ విశ్వానికి సంబంధించి సురక్షితమైన, పునాదిగా ఉన్న సత్యం ఒకటుంది. సృష్టించబడని ఆత్మ, ఆధ్యాత్మికతల ఒక ప్రకటీకరణయే జీవితం. ఆత్మకు తాను సృష్టించిన అస్తిత్వాలతో ఉన్న నిజమైన సంబంధమే ఈ జీవితంలో దాగి ఉన్న రహస్యానికి కీలకం. అనేక రూపాలతో భిన్నత్వాన్ని కలిగి ఉన్న ఈ ప్రపంచం వెనకాల ఏకైక శాశ్వతుని ప్రేమ ఆనందాలతో కూడిన చూపు ఉంది. అది ప్రతిదానిలోనూ ప్రతి చోట ఉంది. ఈ ప్రపంచాన్ని ఆవరించి, దానిలోకి చొచ్చుకుపోయిన అవ్యక్త, కాలాతీత శాశ్వతుని (భగవంతుని) కాల పరిధిలోని అభివ్యక్తే ఈ ప్రపంచం.

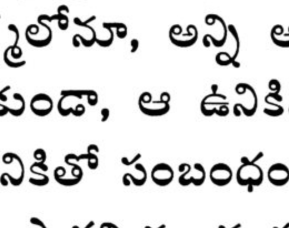
కేవలం మేధావితనంతో ఎప్పుడూ హేతువును శోధించే మనస్సో, జీవితానికి సంబంధించిన ఆదిభౌతికమైన భావనయో లేదా సాధకుని మానసికపరమైన సాక్షాత్కారమో సరిపోదు. ఈ యోగ సాధనలో పైన చెప్పిన వాటికి సంబంధించిన జ్ఞానం విలువ లేనిది, అది నిష్ఫల పర్యవసానాన్ని ఇస్తుంది. ఈ యోగం శోధించేది కేవలం ఆలోచనకు సంబంధించిన సత్యాన్నో, లేకపోతే మనసుకు సంబంధించిన సత్యాన్నో కాదు, ఈ జీవనంలో క్రియాశీలంగా, శక్తిభరితంగా బహిర్గతమవుతూ ఉన్న ఆధ్యాత్మిక అనుభవానికి చెందిన సత్యాన్ని మాత్రమే.

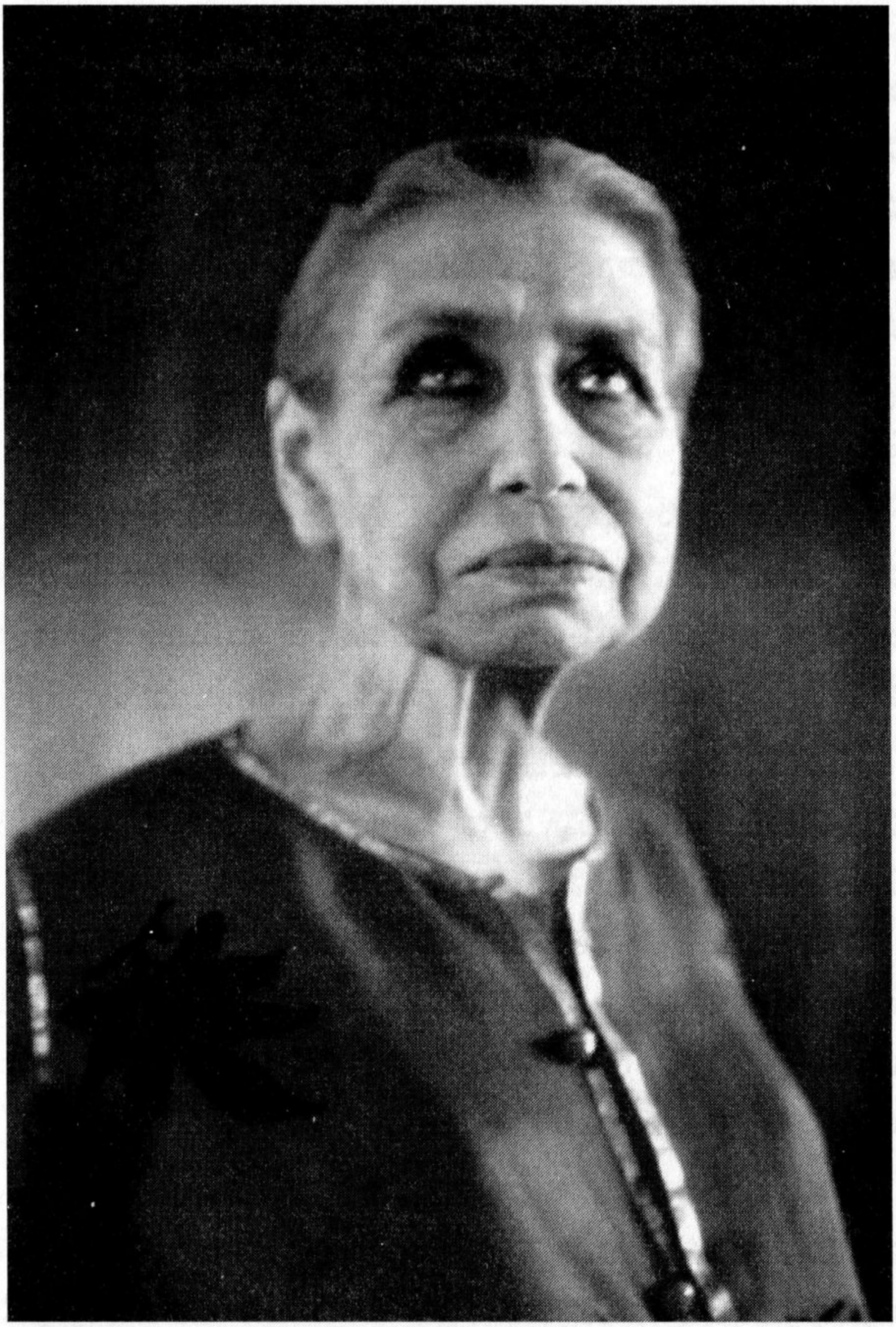
మనలో ఉన్న భగవంతునితో స్థిరమైన సామీప్యత, దానిని లోపల సుభద్రంగా ఉంచే గుణము, ప్రతి చోట, ప్రతి విషయంలోనూ ఉన్నది ఉన్నట్లుగా స్పష్టంగా చూసే గుణం, ఆయనతో మమేకం కావడం, ఆ అనంత సాన్నిధ్యం సదా సర్వత్రా మనలో మేలుకోవాలి.

ఆ సన్నిధి మనలో సజీవంగా వాస్తవికతగా వ్యాపించి ఉండాలి. దానిలో మనతోపాటు మిగిలినవన్నీ కూడా ఉన్నాయి, చరిస్తున్నాయి, పని చేస్తున్నాయని తెలుసుకోగలగాలి. ఆ సన్నిధిలో మనం ఎల్లప్పుడూ, ప్రతిచోటా, స్పష్టమైన, ప్రత్యక్ష అనుభవాన్ని కలిగి ఉండాలి. అలాగే ఆ సన్నిధి అన్నిటిలోనూ ఉన్నది అని అనుభూతి చెందాలి. ఇది మనకు సాధికారికంగా వాటిని నిజమైన ఆత్మ, వాటిలో స్పర్శవేద్యమైన నశ్వరమవ్వని సారంగా, మనం అందుకోగల అంతరాత్మగా అనుభవంలోకి రావాలి.

ఈ పరమాత్మను, ఆధ్యాత్మను ఇక్కడ అన్ని అస్తిత్వాలలో చూడటం, పరమాత్మలోనూ, ఆధ్యాత్మలోనూ, అన్ని అస్తిత్వాలను ఒకే తేజస్సుగా అనుభూతి చెందడమే కాకుండా, ఆ ఉనికిని చూడడం, గ్రహించడం, అనుభూతి చెందడం ఆ ఉనికితో సంబంధం పెట్టుకోవడం కూడా ఇతర జ్ఞానాలతో జతపరచవలసిన ప్రాథమిక అనుభవం.

CWSA 23:115 — *శ్రీ అరవిందులు*

realisation

సిద్ధి

తాదాత్మ్యత

(మదర్ ప్రార్థనలు ధ్యానాలు, నవంబర్ 19, 1912)

నేను నిన్ను ఖచ్చితంగా కనుగొన్నానని, మన సంబంధం స్థిరంగాఉందని, నిన్ను చాలా హృదయపూర్వక అభిలాషతో వెతుకుతున్న ఆంగ్ల యువకుడికి నేను నిన్న చెప్పాను. నిజానికి అప్పటి నా చేతనాస్థితి అట్లాంటిదే. నా ఆలోచనలన్నీ నీ వైపుకు వెళ్ళాయి, నా చర్యలన్నీ నీకు అంకితం చేయబడ్డాయి. నీ ఉనికి నాకు సంపూర్ణమైన, మార్పులేని, మార్చ వీలులేని వాస్తవం. నీ శాంతి నా హృదయంలో నిరంతరం నివసిస్తుంది. అయినప్పటికీ, ఈ మన సంబంధ స్థితి, నేను రేపు అవగాహన చేసుకుని, తెలుసుకునే దానితో పోల్చి చూస్తే పేలవంగా, అనిశ్చితంగా ఉందని నాకు తెలుసు. అయినా నాలో "నేను" అనే అంశం, పూర్తిగా నీలో కలిసి తనను తాను కోల్పోయే స్థితికి నేను చాలా చాలా దూరంగా ఉన్నాను అని నాకు స్పష్టంగా తెలుసు. ఆ "నేను" ను నేను ఇప్పటికీ నన్ను వ్యక్తీకరించడానికి ఉపయోగిస్తాను, కానీ ప్రతిసారీ ఇది ఒక ప్రతిబంధకం. ఈ "నేను" అనే పదం, నా లోపల తనను తాను అభివ్యక్త పరచాలని కాంక్షిస్తున్న అంశానికి, ఆ అంశం అభివ్యక్తికి అనర్హం.

మనుష్య లోకంలో భావ ప్రకటనకు "నేను" మనుషులకు అవసరం అని నాకు అనిపిస్తోంది. కానీ ఈ "నేను" దేనిని అభివ్యక్తీకరిస్తోంది, అనే దాని మీద అంతా ఆధారపడి ఉంది. ఇప్పటికి ఎన్నోసార్లు నేను దానిని ఉపయోగించి నప్పుడు, నాలో ఉండి మాట్లాడేది నువ్వే, ఎందుకంటే నేను నీలో పూర్తిగా కలిసిపోయి, నీ నుండి వేరుగా ఉన్నాను అనే భావనను కోల్పోయాను.

కానీ ఇప్పటికీ ఇదంతా పిండ దశలోనే ఉంది, పరిపూర్ణత వైపు తన ప్రయాణాన్ని సాగిస్తూ ఉంది. నాకు నీ సర్వశక్తిపై ఉన్న నిర్మలమైన విశ్వాసంలో ఎంతటి సంతృప్తికరమైన హామీ ఉంది!

అన్నీ నువ్వే, ప్రతిచోటా, అన్నింటిలో ఉన్నది నీవే. అలాగే కనిపించే ఈ విశ్వమంతా నీవే. ఈ పని చేస్తున్న శరీరం కూడా నాది కాదు, నీ స్వంత శరీరం. ఈ శరీరంలో ఉండి శ్వాసక్రియను జరిపేది, ఈ శరీరం ద్వారా ఆలోచించేది, ప్రేమించేది కూడా నీవే. కాబట్టి ఇది నీ ఇష్ట పూర్వకంగా నీ సేవకురాలిగా ఉండాలని కోరుకుంటుంది.

CWM - 1:4 — *ది మదర్*

మదర్ రచనలలోని రత్నాలు

మనుషులు నేను అని పిలుచుకునేది అహాన్ని మాత్రమే - కానీ మన నిజమైన "ఆత్మ" భగవంతుడు.

23-3-1958 ***వైట్ రోజెస్, పుట 198***

తన గురించి తాను తెలుసుకోవటానికి, తనలోని పరమ సత్యంతో చేతనాపూర్వక సంబంధాన్ని కలిగి ఉండడానికి, ఏ రూపంలోనైనా, ఏ దారిలోనైనా సాధన చేయవచ్చు. ఎలా చేస్తున్నావు అన్న దాంతో సంబంధం లేదు. తనను తాను తెలుసుకోవటమే ఏకైక మార్గం. ప్రతి మనిషి తనలో దివ్య సత్యాన్ని కలిగి ఉంటాడు, ఆ దివ్యసత్యంతోనే అతడు మమేకం కావాలి, అది అతను జీవించవలసిన సత్యం. ఆ సత్యాన్ని చేరుకోవడానికి, తెలుసుకోవడానికి అతను అనుసరించాల్సిన మార్గం అతనిని జ్ఞానానికి వీలైనంత దగ్గరగా నడిపించే మార్గం. చెప్పాలంటే, వ్యక్తిగత సాక్షాత్కారం, జ్ఞానం రెండు పూర్తిగా ఒక్కటే.

CWM 10:138

పరమాత్మను సాక్షాత్కరింపచేసుకోవడం సాధ్యం కాని వారు ఎవరూ లేరు. కొందరికి అది సాధించడానికి చాలా జన్మలు అవసరం, మరికొందరు ఈ జీవితకాలంలోనే సాధిస్తారు. ఇది సంకల్పానికి సంబంధించిన విషయం. దానిని నీవే ఎంచుకోవాలి.

కానీ ప్రస్తుత తరుణంలో పరిస్థితులు ప్రత్యేకంగా అనుకూలంగా ఉన్నాయనే చెప్పాలి.

CWM 16:409

మధుమయి మాతా, నిజంగా "దైవాన్ని నిజం చేసుకోవడం" అంటే ఏమిటి?

తనలో లేక ఆధ్యాత్మిక శిఖరాలపై ఉన్న దైవసాన్నిధ్య యెఱుకను పొందడం, ఒకసారి భగవంతుని ఉనికిని తనలో తెలుసుకున్నాడు అంటే, ఆ వ్యక్తి భగవంతునికి తనను తాను పూర్తిగా అర్పించుకోవడం, భగవంతుని అనుజ్ఞనే పాటించడం, ఆ వ్యక్తికి స్వంత కోరిక అంటూ ఏదీ ఉండకపోవడం, చివరకు తన చేతనను భగవంతుని చేతనతో కలపడం. "ఇదీ భగవంతుని తెలుసుకోవడం అంటే".

CWM 16:407-08 *ది మదర్*

దైవంలో లీనం కావటానికి తొలి మెట్టు

వ్యక్తి అహాన్ని దైవంలో లీనం చెయ్యటం : ముందుగా స్వీయ వ్యక్తిత్వం పూర్తిగా ఏర్పడనంత వరకూ ఒక వ్యక్తి తన అహాన్ని భగవంతునిలో లీనం చేయలేడు. పూర్తిగా స్వీయ వ్యక్తిత్వం కలిగి ఉండటమంటే ఏమిటో మీకు తెలుసా? బాహ్యమైన ప్రభావాలన్నిటినీ ప్రతిఘటించగలగటమా?

కొన్ని రోజుల క్రితం నాకు ఎవరి వద్ద నుండో ఒక ఉత్తరం వచ్చింది. అతను తాను సాధారణ సాహిత్య సంబంధమయిన ఏ పుస్తకం చదవాలన్నా చాలా సంశయిస్తున్నానని వ్రాసాడు. ఉదాహరణకి నవలలూ, నాటకాల వంటివి. ఎందుకంటే అతని స్వభావంపై ఆ పుస్తకాలలోని పాత్రలు అధిగమించలేనటువంటి ముద్రను వేస్తున్నాయి. అతను ఆ పాత్రల భావాలను, ఆలోచనలను, స్వభావాన్ని జీవించటం మొదలు పెడుతున్నాడు. ఒకరు కాదు చాలా మంది యిలా భావించేవారు ఉన్నారు. వారొక పుస్తకాన్ని చదువుతారు. అలా చదివేటపుడు తమలో అన్ని రకాల భావావేశాలు, ఆలోచనలు, కోరికలు, సంకల్పాలు, ప్రణాళికలు, ఆదర్శాలను సైతం అనుభూతి చెందుతారు. వాళ్ళు కేవలం ఆ పుస్తకం చదవటంలో పూర్తిగా నిమగ్నమయి పోతారు. వారికి ఆ విషయం తెలియదు. ఎందుకంటే ఒక మనిషి వ్యక్తిత్వం 99 శాతం మెత్తని వెన్నతో తయారయి ఉంటుంది-తినదగినది కాదనుకోండి . కానీ దానిపై బొటనవేలు నుంచినట్లయితే ఒక ముద్ర పడుతుంది.

ఇపుడిక ప్రతిదీ ఒక బొటనవేలు : వ్యక్తీకరించబడిన ఒక ఆలోచన, చదవబడిన ఒక వాక్యం, చూడబడిన ఒక వస్తువు, వేరే ఎవరో చేసిన ఒక పరిశీలన, తన పొరుగువారి సంకల్పం. మీకు తెలుసు, ఈ సంకల్పాలన్నీ, ఒకరు చూసినపుడు అవన్నీ అక్కడ ఉంటాయి, ఈ విధంగా కలగాపులగంగా కలిసిపోయి (శ్రీమాత తన చేత వేళ్ళను ఒక దానిలోకి మరొకటి పోనిస్తారు) ప్రతిదీ పైన ఉండాలని ప్రయత్నిస్తూ నిరంతరమైన విభేదాలను బయటా, లోపల సృష్టిస్తూ ఉంటాయి. అవి మనుషుల లోపలికి, బయటకూ ఆవిధంగా విద్యుత్తరంగాలులా వెళుతూ, వస్తూ ఉంటాయి. వ్యక్తి వీటన్నిటి ఎరుకను కలిగి ఉండడు. యివి తమను వ్యక్తీకరించుకోవాలను కొనే సంకల్పాల నిత్యం కొనసాగే పోరాటం, అందులో అత్యంత బలమైనది సఫలం అవుతుంది.

కానీ యిలాంటివి అత్యధిక సంఖ్యలో ఉండి వ్యక్తి వాటికి వ్యతిరేకంగా పోరాడవలసి వస్తుంది కనుక అది అంత సులభం కాదు.

అందువలన వ్యక్తి సముద్రపు అలలపై బెండులా అటూ యిటూ ఊగిసలాడ వలసి వస్తుంది. ఒక రోజు ఒకటి, రెండవ రోజు మరొకటి కావాలనిపిస్తుంది. ఒక సారి యిటు నుండి, మరొక సారి అటు నుండి తోయబడతాడు, తల ఎత్తి ఆకాశంవైపు చూస్తాడు. (శ్రీమాత తల పైకి ఎత్తి చూస్తారు), యిప్పుడొక బిలంలో లోతుగా మునిగి పోయి ఉంటాడు. వ్యక్తి జీవితం యిలానే ఉంటుంది. ముందుగా వ్యక్తి చైతన్యవంతమయిన, చక్కగా దిద్దబడిన, స్వతంత్ర్యమైన ఉనికిగా ఉండాలి, ఎవరైతే తనలో తాను, తనకుగా తాను మనగలిగి, తన పరిసరాలనుండి స్వతంత్రంగా, అన్నిటినీ వినగలిగి, చదవగలిగి, దేనికైనా మార్పు లేకుండా చూడగలిగి ఉండాలి. తాను బయట నుండి దేనిని స్వీకరించదలచుకుంటే దానినే స్వీకరించాలి, తన ప్రణాళికకు అనుగుణ్యం కాని దేనినయినా అతను అప్రయత్నంగా నిరాకరిస్తాడు, అతను ఆ ముద్రను స్వీకరించటానికి అంగీకరిస్తే తప్ప. ఏదీ కూడా అతనిపై ఒక ముద్రను విడిచిపెట్టదు, అప్పుడు వ్యక్తి ఒక స్వతంత్ర వ్యక్తిత్వాన్ని పొందుతాడు. అలా ప్రత్యేక అస్తిత్వాన్ని పొందినపుడు వ్యక్తి దానిని నివేదన చేయవచ్చు.

ఎందుకంటే వ్యక్తికి ఏదైనా వున్నపుడే, దానిని యివ్వగలడు. మొదట ఒకడుగా ఉండాలి, ఆ తరువాత ఆ ఒకటైన తనను యిచ్చుకోగలడు. ఆ ఒకటిగా తాను లేనంత వరకూ, వ్యక్తి ఏమీ యివ్వలేడు. నేను వేరు అనే అహంకార భావన అంతరించే వరకూ, ఏ విధమయిన దాపరికాలు లేకుండా వ్యక్తి పూర్తిగా, సంపూర్ణంగా తనను తాను నివేదించుకోలేడు. తనను తాను సమర్పించుకోవాలంటే ముందుగా తానొక ప్రత్యేక అస్తిత్వాన్ని కలిగి ఉండాలి. ఇలా ఉండాలంటే అతడొక వ్యక్తిత్వంగా అవ్వాలి.

మీ శరీరం ~~ఈ~~ విధంగా బిగువుగా చేయబడినట్లయితే - ఎందుకంటే యిది చాలా స్థిరంగా ఉంది కదా? అన్నీ యిలా స్థిరంగా లేనట్లయితే, చర్మం యిలా లేకపోతే, స్థూలంగా, బాహ్యంగా మీరు కేవలం మీ ప్రాణిక, మానసిక క్షేత్రాల ప్రతిబింబమే అయి ఉంటే అది జెల్లీఫిష్‌లా ఉండటం కన్నా అధ్వాన్నంగా ఉండేది! (ప్రతీదీ మరొక దానితో కలిసి పోయి ఉండేది... అంతా అయోమయంగా ఉండేది. అందువలననే మొదట ఒక స్థిరమైన రూపాన్నివ్వటం

అవసరమయింది, తర్వాత మనం దానిని గురించి ఫిర్యాదులు చేస్తున్నాం. 'శరీరం స్థూలంగా ఉంది. ఇదొక ప్రతిబంధకం, దీనికి నమనీయత లేదు, దీనికి మృదుత్వం లేదు, మనం భగవంతునితో మమేకం కావటానికి కావలసిన ద్రవస్థితి దీనికి లేదు' అని అనుకుంటూ ఉంటాం. కానీ యిది అత్యంత ఆవశ్యకం, ఎందుకంటే మీరొక సారి శరీరం నుండి బయటకు వెళ్ళినట్లయితే, (మీలో చాలా మంది అలా చేయలేరు మీ ప్రాణికం, భౌతిక చేతన కన్నా స్వతంత్రం కాలేదు) మీరు శరీరం నుండి బయటకు వచ్చి ప్రాణమయ లోకానికి వెళ్ళినట్లయితే, మీరక్కడ అన్నీ కలగాపులగమై ఉండటం చూస్తారు, మిశ్రమంగాను, విభజించబడి, అన్ని రకాల ప్రకంపనలూ, శక్తి తరంగాలూ వస్తూ, పోతూ, పోరాడుతూ, ఒక దానినొకటి ధ్వంసం చేస్తూ, ఒక దానినొకటి కబళిస్తూ, పరస్పరం శోషింపచేసుకుంటూ, పరస్పరం బయటకు విసిరి వేసుకుంటూ.... ఈ విధంగా నడుస్తూ ఉంటుంది. కానీ యిందులో ఒక నిజమైన వ్యక్తిత్వాన్ని చూడటం చాలా కష్టం. ఇవి శక్తులు, కదలికలు, కోరికలు, ప్రకంపనలు. అక్కడ ప్రత్యేక అస్తిత్వాలుంటాయి, వ్యక్తిత్వాలుంటాయి! కానీ అవన్నీ శక్తులే. ఈ ప్రపంచంలో ప్రత్యేక అస్తిత్వమున్న వారంతా వీరులు లేదా రాక్షసులు!

ఇప్పుడు మనసులో (నిశ్శబ్దం) మీరు మీ భౌతిక మనస్సు యొక్క ఎరుకను కలిగినట్లయితే, కొంత మంది దానిని 'బహిరంగ విపణి' అని పిలుస్తారు, ఎందుకంటే అన్నీ అక్కడికి వస్తాయి, దానిగుండా ప్రయాణిస్తాయి, వెళ్ళిపోతాయి. మళ్ళీ తిరిగి వస్తాయి. ఆలోచనలన్నీ అక్కడకు వెళతాయి, ఒక చోట చేరుతాయి, ఒక వైపు నుండి ప్రవేశించి మరొక వైపునుండి నిష్క్రమిస్తాయి, కొన్ని యిక్కడ, కొన్ని అక్కడ, అది బహిరంగ విపణి కావటం చేత చక్కగా వ్యవస్థీకరించబడలేదు, అందువలన, ఆలోచనలు కలసి, ఒక దాని నొకటి గుద్దుకుంటూ ఉంటాయి. అన్ని రకాల ప్రమాదాలు జరుగుతూ ఉంటాయి. అపుడు తెలుస్తుంది.

నా మనసును ఏమనవచ్చు? లేదా నా మనసేమిటి అనేది. ఒక వ్యక్తికి ఎన్నో సంవత్సరాల తదేకమయిన దీక్ష, చాలా జాగరూకమయిన, హేతుబద్ధమయిన, సందర్భోచితమైన కార్యము, నిర్వహణ, ఎంపిక, నిర్మాణము కేవలం దీనిని నిర్మించుకోవటంలో సఫలం కావటానికి, కేవలం ఈ చిన్న విషయమయిన "ఒక వ్యక్తి తనదైన ఆలోచనా విధానాన్ని"!

నిర్మించుకోవటానికి అవసరమౌతుంది. తనకొక స్వంత ఆలోచనా విధానముందని వ్యక్తి విశ్వసిస్తాడు. అది వాస్తవం కాదు. అది పూర్తిగా అతను మాట్లాడే వ్యక్తులపై, చదివే పుస్తకాలపై, అతని, మనఃస్థితపై ఆధారపడి ఉంటుంది. అది మీ జీర్ణవ్యవస్థ బాగోగులపై, మీరొక గదిలో సరైన గాలీ వెలుతురు లేకుండా బంధించబడి ఉన్నారా? లేక బయలు ప్రదేశంలో ఉన్నారా? మీముందొక రమణీయమైన ప్రకృతి దృశ్యం ఉందా? సూర్యరశ్మి ఉందా లేక వర్షం పడుతుందా? మొదలైన అనేక విషయాలపై ఆధారపడి ఉంటుంది. మీరు స్పృహ కలిగి ఉండనప్పటికీ, మీరు అన్ని రకాలయిన ఆలోచనలు చేస్తారు, మీకేమాత్రం సంబంధం లేని, వివిధ రకాలయిన విషయ రాశుల గురించి!

ఇది ఒక సమరసమయిన, సందర్భోచితమయిన, హేతుబద్ధమయిన, ఆలోచనగా కావాలంటే దీర్ఘమయిన, కూలంకషమైన ప్రయత్నం అవసరం. మీరు చక్కని, బాగా నిర్మించబడిన, చాలా దృఢమైన, చాలా శక్తివంతమయిన మానసిక నిర్మాణం చేయటంలో సఫలీకృతమయినప్పుడు దాని ఉత్తమ అంశమేమిటంటే, మీకు చెప్పే మొదటి విషయం ' దీనిని ఛేదించినపుడు మీరు భగవంతునితో ఐక్యమవుతారని'. కానీ మీరది సాధించనంత వరకు మీరు దైవంతో ఏకంకాలేరు. ఎందుకంటే మీరు భగవంతునికి నివేదించుకో వటానికి మీరు కానటువంటి విషయరాశులు తప్ప మరేమీ ఉండదు. మొదట ఒక వ్యక్తి తానొక వ్యక్తిగా కాగలిగినపుడే తనను తాను సమర్పించుకోగలడు. నేను ముందు చెప్పిన దానినే తిరిగి చెప్తున్నాను.

నిజానికి ప్రపంచపు ప్రస్తుత పరిస్థితులలో ఒక వ్యక్తి భగవంతునికి నివేదించగలిగినది తన శరీరం మాత్రమే. కానీ దానిని మనిషి దైవానికి అర్పించడు. వ్యక్తి తన కర్మను సమర్పించటానికి ప్రయత్నించవచ్చు! కానీ యిక్కడ కూడా చాలా అంశాలు వాస్తవం కానివి ఉంటాయి! మీ శరీరాన్ని భగవంతునిలో లీనం చెయ్యాలనుకుంటున్నారా? ప్రయత్నించండి! దీనిని ఎలా చేస్తారు? మీ మనస్సును లీనం చెయ్యవచ్చు, మీ ప్రాణిక చేతనను లీనం చేయవచ్చు, మీ భావావేశాలు, మీ ఆకాంక్షలన్నిటిని కలిపివేయవచ్చు. కానీ మీ శరీరం - దానిని ఎలా లీనం చేయగలరు? దానినొక మరిగే నీటికుండలో కరిగించలేరు కదా! (నవ్వు) అయినప్పటికి మీరు రూఢిగా చెప్పగలిగిన ఒకే ఒక విషయం అదే. 'అది ఉన్నది.' దానికొక పేరు పెట్టావు.

మీరు పెట్టే పేరు కూడా ఒక సంప్రదాయమే. కానీ మిమ్మల్ని మీరు ఏదో ఒక పేరుతో పిలుచుకోవటానికి అలవాటు పడి ఉన్నారు. 'ఇది ఇదీ నేను' అని మిమ్మల్ని మీరు అద్దంలో చూసుకున్నపుడు, మీరు ఇరవై సంవత్సరాల క్రితం మీరిపుడున్న దానికి ఎంతో భిన్నంగా ఉన్నా, గుర్తుపట్టలేనంతగా ఉన్నా అప్పటికీ మీరు అదే! అవును ఇదినేనే అని ఏదో మిమల్ని అలా చెప్పేటట్లు చేస్తుంది. అవును నేను ఫలానా - పీటరు, లూయిస్, జాక్ఆంద్రి అదెవరయినప్పటికీ.

(కొంత నిశ్శబ్దం తర్వాత) ఒక వ్యక్తి తన వైపు తాను చూసుకోవలసి వస్తే, ప్రతి ఏడు సంవత్సరాలకి శరీరకణాలన్నీ మారిపోతాయి, కేవలం ఒక అలవాటుగా మాత్రమే రూపం నిలిచి ఉంటుంది. అది ఒకే విధంగా ఉంటుందా. మీ బాగా చిన్నతనంలోని ఛాయాచిత్రాలున్నాయా? మీరు పది, యిరవై, ముఫ్పై సంవత్సరాల వయసప్పటి ఛాయాచిత్రాలు - మీరు గుర్తుపట్టాలని అనుకుంటారు కాబట్టి మిమ్మల్ని గుర్తుపడతారు. లేకపోతే నిజానికి వ్యక్తులు ఒకేలా ఉండరు. మీరు అంత పొడవుగా వున్నప్పటికీ ఇప్పుడు ఇంత పొడవయినప్పటికీ, గణనీయమైన భేదం ఉంటుంది. అదీ విషయం.

ఇదంతా మిమ్మల్ని నిరుత్సాహపరచటానికి చెప్పటం లేదు. మీ అహాన్ని దైవంలో లీనం చెయ్యటం గురించి మాట్లాడే ముందు ఒకవ్యక్తి ముందుగా తానేమిటో కొంత తెలుసుకోవాలి. అహం అనేది ఉంటుంది.. దాని అవసరమేమిటంటే మీరు చైతన్యవంతమయిన స్వతంత్రమయిన వ్యక్తులు, ప్రత్యేకమయిన - అంటే నా దృష్టిలో స్వతంత్రులు కావటం, అందువలన మీరు బహిరంగ విపణిలా, ఎక్కడయితే అన్ని ఒకదానికొకటి అడ్డుతగులుతూ ఉంటాయో అలా ఉండరు. మీరు మీలోనే ఉంటారు. అందువలననే అహం అనేది ఉంది. ఆ విధంగానే, చర్మం అనేది కూడా ఉంది, ఆ విధంగా, నిజంగానే దానిగుండా భౌతికమయిన శక్తులు ప్రసరిస్తున్నప్పటికీ చర్మం ఉంటుంది.

ఒక ప్రకంపన కొంతదూరం వెళుతుంది. అయినప్పటికీ ~~ఈ~~ చర్మం మనం ఒకరితో ఒకరు కలసిపోకుండా నివారిస్తుంది. కానీ మిగిలినవన్నీ కూడా అలానే ఉండాలి.

(కొంత నిశ్శబ్దం తర్వాత) అపుడు తర్వాత వ్యక్తి దీనినంతటినీ భగవంతుడికి నివేదిస్తాడు. కొన్ని సంవత్సరాల ప్రయత్నం అవసరమవుతుంది మీరు కేవలం మీ (నిశ్శబ్దం) గురించి మీరు ఎరుకను పొందటమే కాక, అన్ని

వివరాల ఎరుకను కలిగి, మీరు 'నేను' అని అనుకొనేదానికి అంతరాత్మను కేంద్రంగా చేసుకొని, ఏదయితే మీ దివ్య కేంద్రమై ఉన్నదో, అందువలన అది ఏకైక అర్థవంతమయిన, చైతన్య వంతమయిన ఉనికిగా ఉంటుంది. ఈ దివ్యకేంద్రం పూర్తిగా భగవంతుడికి సమర్పణ చేయబడి ఉండటం వలన (శ్రీమాత చేతితో నివేదనను చూపిస్తారు) అంతా కూడా సామరస్యంగా దాని చుట్టూ వ్యవస్థీకరించబడినపుడు, అంతా భగవంతునికి సమర్పించ బడినట్లే. దైవం సరియైన సమయం వచ్చిందని భావించినపుడు, ఎపుడైతే వ్యష్టిత్వీకరణ కార్యం పూర్తి అవుతుందో అపుడు దైవం మీ అహాన్ని తనలో లీనం చేసుకోవటానికి, అప్పటి నుండి తన కొరకే జీవించటానికి అనుమతినిస్తాడు.

కానీ ఈ నిర్ణయాన్ని భగవంతుడు తీసుకుంటాడు. ముందుగా మీరీ కృషి అంతా చేయవలసి ఉంటుంది - చైతన్యవంతమయిన వ్యక్తి కావటం, కేవలం, ప్రత్యేకంగా భగవంతుణ్ణి మాత్రమే కేంద్రంగా చేసుకొని, దైవం చేతనే పాలించబడాలి. ఇంత జరిగాక కూడా యింకా అహం నిలిచే ఉంటుంది, ఎందుకంటే మిమ్మల్ని ఒక స్వతంత్రమయిన వ్యక్తిగా నిలిపి ఉంచేదదే. కానీ ఒక సారి ఈ కార్యం పరిపూర్ణంగా, పూర్తిగా నిర్వహించబడినపుడు మీరు దైవంతో అనవచ్చు 'నేనిక్కడ ఉన్నాను, నేను సిద్ధంగా ఉన్నాను, మీకు నేను కావాలా?' అని. దైవం అప్పుడు సాధారణంగా 'అవునని' అంటాడు. అన్నీ అయిపోయాయి, అంతా పరిసమాప్తమయి పోయింది. మీరు దైవకార్యానికి నిజమైన ఉపకరణమయి పోతారు. కానీ ముందుగా ఆ ఉపకరణం నిర్మించబడాలి.

CWM 6:256-61 — - శ్రీమాత

అవి ఎంత ఉన్నతమైనవైనా బాహ్య
పరిస్థితులన్నింటి నుండి, సర్వ సాంగత్యాల నుండి,
బౌద్ధిక అవగాహనలన్నింటి నుండి స్వేచ్ఛ పొందిన
సిద్ధి మాత్రమే ఒక నిజమైన సిద్ధి.

- ది మదర్

సకారాత్మక అతిశీఘ్ర మార్గం

(గౌతమ బుద్ధుని దమ్మపథం నుండి శ్రీ మాత ఒక అధ్యాయం చదువుతూ చివరిగా వచ్చిన క్రింది వాక్యాలు చదివిన తరువాత క్రింది విధంగా వ్యాఖ్యానించారు)

"నీతి నియమాల వంటివి పాటించడం వలన కానీ, విస్తృతమైన జ్ఞాన సముపార్జన వలన కానీ, ధ్యాన సాధన వలనకానీ, ఆలోచించడం (విచారణ) వలన కానీ, వాస్తవమైన ఆనందం ఒక మనిషికి దొరకదు, అది కేవలం కోరికలన్నింటిని నిర్మూలించడంవలననే సాధ్యం అవుతుంది."

కోరికలను నిర్మూలించడం అంత సులభమైన విషయం కాదు, కొన్నిసార్లు అది ఒక జీవితకాలం పాటు తీసుకోవచ్చు. నిజం చెప్పాలంటే ఇది చాలా నకారాత్మకమైన మార్గం, అయితే ఒక దశలో ఇది చాలా ఉపయుక్తమైన సాధనగా ఉంటుంది, మనల్ని మనం మోసం చేసుకోకూడదు అనుకొంటే ఇది తప్పనిసరిగా పాటించవలసిన సాధన. మొదటగా పెద్దవయిన కోరికలను తొలగించుకోవాలి, బాగా స్పష్టంగా కనిపించేవి చాలా ఎక్కువగా ఇబ్బంది పెట్టేవి, అవి ఎంత ఇబ్బంది పెడతాయి అంటే అందులో మనకి ఎలాంటి భ్రాంతులు ఉండవు. అటు తరవాత సూక్ష్మమైన కోరికలు వస్తాయి, అవి మనం చేయవలసిన పనుల రూపంలో ఉంటాయి, అవి అవసరమైనవిగా అనిపిస్తాయి. మనలోనుండి ఆదేశాలు వచ్చినప్పటికీ కూడా అవి తొలగించుకోవడానికి సమయం, అలాగే వాటిని కనుగొని అధిగమించడానికి చిత్తశుద్ధి కావాలి. చివరిగా ఈ బాధించే కోరికలన్నీ ఈ భౌతిక జగత్తులో, బాహ్యవిషయాలలో, భావనలలో, ఉద్వేగాలలో, సెంటిమెంట్లలో, ఆలోచనా జగత్తులోని అంశాలలో వీటిని తొలగించాక, తిరిగి ఆధ్యాత్మిక జగత్తులో వీటిని తిరిగి కనుగొంటావు, అక్కడ అవి మరింత ప్రమాదకరంగా, మరింత సూక్ష్మంగా, మరింత లోతుగా, ఇంకా మరింత అదృశ్యంగా ఉంటూ ఎంతో సాధుగుణంతో నిండి ఉంటాయి, వాటిని కోరికలుగా సంబోధించడానికి కూడా మనకు ధైర్యం చాలదు.

ఇదంతా విజయవంతంగా అధిగమించాక, కోరికలను కనుగొనడం, వాటిని తీసివేయడం, వదిలించుకోవడం ఇదంతా చేశాక కూడా అది ఒక నకారాత్మకమైన కార్యమే చేసినట్లు అవుతుంది.

బుద్ధుడు ఇలా చెప్పాడు లేదా ఇలా చెప్పేలా చేశారు, కోరికలన్నింటినుండి స్వేచ్ఛ పొందాక మాత్రమే అనంతమైన ఆనందం లోకి మనం ప్రవేశించగలం. అలాంటి ఆనందం అంత రసాత్మకంగా ఏమి ఉండదు, ఏదేమైనా ఇది అంతా త్వరితమైన మార్గమైతే కాదు అని నాకనిపిస్తోంది.

ఒకవేళ మనం ఈ సమస్యని దేహపరంగా ఎదుర్కోవలసి వస్తే ధైర్యంగా దృఢ సంకల్పంతో అందులోకి దూకడమే, దీర్ఘమైన, ప్రయాసతోకూడిన, బాధతో కూడుకున్న, నిరాశా పూరితమైన ఈ కోరికల వేట సాగించేకంటే, తనని తాను సరళంగా, సంపూర్ణంగా, బేషరతుగా ఆ పరమ సత్యానికి, ఆ పరమేచ్ఛకు, పరాత్పర అస్తిత్వానికి, తనని తాను సంపూర్ణంగా ఆయన చేతులలో ఉంచి, తన సర్వ అస్తిత్వంతో, తనలోని సర్వ అంశాలతో ఒక కెరటంలా పైకి ఎగసి, ఏమాత్రం లెక్కలు వేసుకోకుండా ఉన్నప్పుడు, అది అహంనుండి స్వేచ్ఛ ఉనికి పొందడానికి త్వరితమైన, విప్లవాత్మకమైన మార్గం అవుతుంది. ఇది కష్టమైన మార్గమని అందరూ అంటారు, అయినప్పటికీ ఇందులో కొంత ఆర్ద్రత ఉంది, శ్రద్ధ ఉంది, ఒక ఉత్సాహం, ఒక కాంతి, ఒక సౌందర్యం, ఒక సృజనాత్మకమైన, విధేయమైన జీవితం ఉంది.

కోరికలే లేనప్పుడు అహంకారాన్ని నిలిపి ఉంచడానికి ఇంకేమి లేనట్టే, అంటే చైతన్యం ఘనతరంగా మారి అహం పొడిపొడి అయిపోయి దుమ్ములో కలిసిపోతుంది, మనలో కొంత భాగం ఆ దుమ్ములో కలిసిపోతుంది అనుకుంటాం, అంతానశించి పోవడమే శుద్ధమైన సరళమైన నిర్వాణంలోకి ప్రవేశించడం అని మనం అనుకుంటాం. కానీ మన దృష్టిలో నిర్వాణమంటే అహంకారం పరమాత్మయొక్క వైభవోపేతమైన ప్రకాశంలో కలిసిపోవడమే. దీనినే నేను సకారాత్మక మార్గమని అంటున్నాను, అంటే తనను తాను పూర్తిగా సమర్పించుకోవడం, ఆ సమర్పణ సంపూర్ణమై, సమగ్రమైనదై ఎటువంటి బేరసారాలు, దాచి ఉంచుకోవడాలు లేనిదై ఉండాలి.

తనను గూర్చి ఆలోచించక, తన కోసం జీవించక, తనను గురించి తాను చెప్పుకొనక, ఏదైతే పరమ సౌందర్యమో, ప్రకాశమో, ఆనందమో, శక్తిమంతమో, కరుణాపూరితమో, ఆనంతమో దానినే చింతిస్తూ ఉండడం అనే ఒక్క పని చేయడం జరిగితే, అందులో ఎంతో లోతైన అనుపమానమైన ఆనందం దొరుకుతుంది.

ఇది మాత్రమే మనం తలపెట్టవలసిన అత్యంత విలువైన విషయం.. మిగతాదంతా కేవలం కాలయాపన.

ఈ రెండు మార్గాల మధ్య తేడా ఏమిటంటే ఒకటి శిఖరం చేరడానికి కొండ చుట్టూ ఎన్నో మార్లు నెమ్మది నెమ్మదిగా, ప్రయాస పడుతూ, ఎన్నో ఏళ్ల పాటు తిరుగుతూ ఉండడం లాంటిది అయితే ఇంకొకటి కనుపించని రెక్కలు చాచి తిన్నగా శిఖరం పైకి ఎగరడంవంటిది.

Cwm 3 : 267-269 - *శ్రీమాత*

ఉన్నది ఒకటే మార్గం

ఉన్నది ఒకటే మార్గం, అహం అంతరించాలి, అంతే. అదే దైవం. ఎప్పుడైతే "నేను"కి బదులుగా ఇంకేమీ లేదు అని తెలుసుకున్నప్పుడు; నీకు తెలుసా, ఇది పూర్తిగా ఇలా సమంగా ఉంది. (అపారమైన, మృదువైన, ముడతలు లేకుండా ఉంది, ఏదో సూచించే సంజ్ఞ) "ఒక రకమైన ... ఇది పదాల ద్వారా కూడా వ్యక్తీకరించబడలేని, కానీ చాలా స్థిరమైన అనుభూతిని నీచ్చించినదే, నీ విచ్చించినట్లే జరుగుతుంది" (వివరించడంలో పదాలు చాలా చిన్నవిగా అయిపోతాయి). నిజమే, ఇది (శరీరం), దీనికి ఉనికి లేదు, కేవలం ఉపయోగించబడుతుంది అనే స్పష్టమైన అనుభూతిని కలిగి ఉండాలి. ఉన్నది భగవంతుడు మాత్రమే. భగవంతుడు ఇలా చేస్తాడు (ఒత్తిడి చేసే సంజ్ఞ). తత్‌ను గురించిన ఈ అనుభూతి ఈ సచేతన బృహత్తు (శ్రీమాత చేతులు చాచి)... చివరికి మీరు దీనిని తప్పక చూస్తారు ("చూడటం", ఇది చిత్రాలతో కూడిన దర్శనం కాదు, ఇది ఒక అంతర్దర్శనం దేనితోనో నాకు తెలియదు! కానీ ఇది చాలా నిర్దిష్టమైనది, చిత్రాల కంటే చాలా నిర్దిష్టమైనది), ఈ విస్తారమైన శక్తి దృష్టి, ఈ విస్తారమైన కంపనం ప్రేరేపించి, ఒత్తిడి తెచ్చి, ఒత్తిడి తెచ్చి... ఆపై దాని కింద మెలికలు తిరుగుతున్న ప్రపంచం తెరుచుకుంటుంది, తెరచుకొన్నపుడు అది ప్రవేశించి ఇంకా వ్యాపిస్తుంది.

ఇది నిజంగా ఆసక్తికరమైనది.

ఇదొక్కటే పరిష్కారం. మరొకటి లేదు. మిగిలినవన్నీ, ఆకాంక్షలు, భావనలు, అంచనాలు. అది ఇప్పటికీ అతి మానవుడు మాత్రమే, అది అతిమానసం కాదు. అది ఒక ఉన్నతమైన మానవత్వం, అది మొత్తం

మానవాళిని పైకి తీసుకువెళ్ళడానికి ప్రయత్నిస్తుంది. కానీ... దాని వల్ల ఉపయోగం లేదు, ఉపయోగం లేదు.

పురోగతిని సాధించడానికే ఉన్న ఈ మొత్తం మానవాళికి సంబంధించిన చిత్రం చాలా స్పష్టంగా ఉంది, ఎగబ్రాకడానికి గట్టిగా అలా పట్టుకోవాలని కోరుకుంటుంది, కానీ తనకు తాను ఇచ్చివేసుకోవాలనుకోవడం లేదు. తీసుకోవాలనుకుంటుంది! కానీ అది అలా జరుగదు. తనతో తాను పని లేకుండా చేసుకోవాలి. అప్పుడు అనుకున్నది రాగలిగి దాని స్థానాన్ని అది పొందగలుగుతుంది.

మొత్తం రహస్యం అక్కడ ఉంది. ఉదాహరణకు, ఈ వైపు మానవజాతి బలవంతంగా అన్నింటిని తీసుకోవాలనుకుని వాటిని లాక్కోవాలనుకొంటుంది. (నుదురు సమాన ఎత్తులో సూచించే సంజ్ఞ)... ఇది ఎంతో ఆసక్తికరంగా ఉంది. ఎంతో, కానీ ఇది అది కాదు! అది కాదు. ఈ అవకాశాలన్నీ తరిగి పోవాలి తద్వారా మానవ జాతిలో ఉన్నదేదో కొంత అర్ధం చేసుకోగలుగుతుంది.... (శ్రీమాత సంజ్ఞగా తన చేతులు తెరుస్తుంది) ఆపై తననుతాను అదృశ్యమయ్యే వరకు సర్వ సమర్పణ చేయాలి. నిజానికి, చాలా కష్టమైన విషయం: ఇలా అదృశ్యం అయ్యేలా చేసుకోవడాన్ని నేర్చుకోవడం.

CWM 11:215-16

ప్ర: శ్రీమాత, మేం ప్రయత్నం చేసినప్పుడు, మాలో ఏదో ఉంటుంది, అది చాలా ఆత్మ తృప్తిని, గర్వాన్ని అలాగే ఈ ప్రయత్నంతోనే సంతృప్తినిస్తుంది, కానీ అది ప్రతిదాన్ని పాడు చేస్తుంది. అలాంటప్పుడు మేం దీని నుండి ఎలా బయటపడగలం?

ఆహ్, అది ఏమి చేస్తుందో దానిని చూసేదేదో అది! తాను ఏదైనా చేస్తున్నప్పుడు చేసేదానిని గమనిస్తూనే ఒకడు ఉంటాడు. అది చూచి కొన్ని వేళల అతను గర్వపడతాడు. సహజంగానే, ఇది కృషి నుండి చాలా బలాన్ని తీసి వేస్తుంది. అలా బలాన్ని తీసివేసేది, పని చేసేటపుడు తనవంక తాను చూచుకోవడం, జీవించేటపుడు తనవంక తాను చూచుకోవడం అనే అలవాటు అని నేననుకొంటున్నాను. తనను తాను గమనించుకోవడం చాలా అవసరమే, కానీ చేసే పనిలో పూర్తిగా నిజాయితీతో అన్యప్రేరణ లేకుండా, చాలా సహజంగా ఉండటానికి ప్రయత్నించడం ఇంకా అవసరమని నేను

భావిస్తున్నాను: ఎప్పుడూ తనను తాను గమనిస్తూ, ఏమి చేస్తున్నాడో చూడటం, తనను తాను పరిశీలించుకోవడం అనేది చేయకూడదు - కొన్నిసార్లు తనను పరిశీలించుకోవడం కఠినంగా ఉంటుంది. అలాగే తనకు తాను సంతృప్తి పడి తనకు తాను భుజం తట్టుకోవడం అంతే తప్పు రెండు ఒకటే మాదిరి చెడ్డ పనులు. ఒక వ్యక్తి తన ఆకాంక్షలో చాలా నిజాయితీగా ఉండాలి, అతను ఆకాంక్షిస్తున్నాడని అతనికి కూడా తెలియకూడదు, ఆవిధంగా అతనే ఆకాంక్ష కాగలడు. ఇది నిజంగా గ్రహించగలిగినప్పుడు, ఒక వ్యక్తి నిజంగా అసాధారణమైన శక్తిని పొందుతాడు.

ఒక్క నిమిషం, దీనికి సంబంధించి ఒక నిమిషం, అలా చేయగలిగితే మీరు అనేక సంవత్సరాల సాక్షాత్కారాన్ని సిద్ధం చేయవచ్చు. ఒక వ్యక్తి ఇకపై స్వార్థ పూరితుడు కానప్పుడు, తనని తాను చూచుకునే అహంకారం లేనప్పుడు, తానే స్వయంగా చేసే పనిగా మారినప్పుడు, అన్నింటికంటే మించి ఆకాంక్షతో ఉంటే, ఇది నిజంగా చాలా మంచిది. ఆకాంక్షించే వ్యక్తి ఇక లేనప్పుడు, అది పూర్తిగా ఏకాగ్రతతో కూడిన ప్రేరణతో దూసుకుపోయే ఆకాంక్ష అయినప్పుడు, అది నిజంగా చాలా దూరం వెళుతుంది.. అది అలాంటిది కాకపోతే దానిలో ఎప్పుడూ కొంచెం దర్పం, కొంచెం ఆత్మసంతృప్తి, కొంచెం తన పై జాలి, రకరకాల చిన్నచిన్నవి వచ్చి అంతటిని పాడుచేస్తూ ఉంటాయి. కానీ అది కష్టం.

CWM 6:402

ప్ర: తాను లేనని, ఉన్నది పరమాత్మ మాత్రమే అని భావించడానికి ప్రయత్నిస్తే, అహం నుండి

బయటపడగలమా?

తాను లేకపోవడమా ? - దీనిలో మానసికంగా ప్రయత్నించి విజయం సాధించగలరో లేదో నాకు తెలియదు, ఎందుకంటే ఇది ఒక రకమైన మానసిక ప్రయత్నమే. కాబట్టి మానసిక ఊహా కట్టడాలు చేసుకున్నప్పటికి పెద్దగా ఏమీ సాధించలేరు, మనకు అవసరమైనది అన్య ప్రేరణ లేనటువంటిది సిద్ధమైనది, తీక్షణమైనది, వ్యక్తిలో మండుతున్నటువంటి అగ్ని, ఆకాంక్షాగ్ని, ఏదో... ఎలా చెప్పాలో నాకు తెలియదు. ఇదంతా బుర్రలో నడుస్తుంటే ఒరిగేదేమీ లేదు.

CMM 6: 138 - ది మదర్

అహం రహిత స్థితి

శ్రీమాత అతి ముఖ్యమైన కార్యాన్ని నిర్వర్తించవలసి వుంది, అందుకామెకు అతి తక్కువ సమయమే వుంది, కానీ మనుష్యులు అప్రయోజకప్రశ్నలతో తరచుగా ఆమె కాలాన్ని వృధాచెస్తున్నారు, అని ఒక శిష్యుడు ఆరోపించాడు, దానికి శ్రీమాత ఇలా అన్నారు.

అది ఆలాగే వుండాలి, అది అలా వుంది గనుక.

బహుశ ఇది ఒక పాఠం (ఇది ఒక సూచన), కానీ దీనికి ఒక ప్రయోజనము న్నది. అది నేను అర్థం చేసుకోవలసిన పాఠం, అర్థం చేసుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాను. సహనంగా వుండటం నేర్చుకుంటున్నాను, ఓహ్! అటువంటి ఒక సహనం..... అక్కడ ఎప్పటికీ తిరుగుబాటులు, అవమానాలు సమస్తం వుంటాయి. నాకు అది పూర్తిగా శూన్యాంకం, కొన్నిసార్లు అది వినోదం కూడ. నేను నా స్వీయస్థితిలో వున్నపుడు, నిజమైన కారుణ్యంతో వున్నపుడు అది దేనిని మార్చదు, అది ఉపరితలంలో కనీసం ఒక చిన్న తరంగాన్ని కూడ లేపదు, ఏదీ వుండదు.

నిన్నటి రోజున నన్ను ఈ ప్రశ్న అడిగారు. ఒకవేళ అవమానం, లేదా అవమానించబడిన భావన, దేనినైతే మనం 'ఆత్మగౌరవం' అంటామో (ఫ్రెంచ్ భాషలో అమోర్-ప్రోప్రె) దానికి సాధనలో ఎటువంటి స్థానమైనా వున్నదా.

దానికి స్థానం లేదు అన్నది బాగా అర్థంచేసుకోబడింది ! కానీ నేను ఒక చలనం చూశాను, అది స్పష్టంగా వుంది, దానిని నేను అహం లేకుండా చూశాను, అహం లేనపుడు అక్కడ అస్తిత్వంలో ఈ విధమైన కల్లోలం వుండదు. ఎందుకంటే నేను దానిని ఇంకా అనుభూతిచెందుతున్న ఎంతో దూరంలోని గతంలోకి (చాలా సంవత్సరాల క్రిందటి) వెళ్ళాను , అది ఇప్పుడు పరాయిదిగా, అసాధ్యంగా వుండటంలేదు. మొత్తం అస్తిత్వము, భౌతిక నిర్మాణము కూడ దాని అర్థం ఏమిటో అవగాహనచేసుకోలేదు. అక్కడ భౌతికంగా ఒక అఘాతం వున్నపుడు అది ఇలాగ వుంటుంది (మదర్ తన మోచెయ్యి మీద ఒక గాయం చూపారు), ఉదాహరణకు ఇలా దానిని ఎప్పటికీ ఒక దెబ్బలాగ అనుభూతి చెందుతారు. చాలామటుకు అక్కడ ఏదీ వుండదు, మొత్తానికి అది గమనింపు లేకుండానే వెళ్ళిపోతుంది. కానీ ఏదైనా అనుభూతి

వుంటే అది కేవలం చిహ్నం మాత్రమే- అది తనను అనుభూతి చెందింప జేయడాన్ని కోరుకునే ఒక సహాయానికి చెందిన ఒక సౌమ్యమైన, ఆంతరంగిక చిహ్నం, అది నేర్చుకోవలసిన ఒక పాఠం. అంతేతప్ప ఎప్పటికీ ఒక పెంకెతన మున్న మానసిక విధానంలో చేసేది కాదు. ఇది అది కాదు, ఇది అస్తిత్వంలో తక్షణమే జరిగే ఒక విధమైన అర్పణ, ఇది నేర్చుకోవడానికి తనను తాను ఇచ్చుకుంటుంది. నేను మాట్లాడుతున్నది కణాల గురించి. అది చాలా ఆసక్తికరమైనది. దీనిని స్పష్టంగా మానసిక భాషలో చెప్పాలంటే ఇది సకల వస్తువులలో వుండే దివ్య ఉనికికి చెందిన అనుభూతి లేదా చైతన్యం అని చెప్పాలి-స్పృశించే తీరు-నువ్వు ఏ స్థితిలో వున్నావో దాని నుండి ఉత్పన్నమైనది.

అవును, అది దేహం అనుభవం.

వ్యక్తులలో ఎటువంటి గాఢముద్ర లేదా అఘాతం వుంటే అది కేవలం అహానికి చెందిన ఒక స్పష్టమైన దృష్టిగా గ్రహించవచ్చు- అది తనను తాను అభివ్యక్తం చేసే అహం. " అది ఇంకొకటి" అని వారంటారు కానీ," అది కోపం" లేదా " ఇది......"- అని నేనను, కాదు అది అతని అహం, అహం కూడ కాదు: అది అహం సిద్ధాంతం- ఇంకా జోక్యం చేసుకునే అహం సిద్ధాంతం. నాకు అహం అన్నది ఒక విధమైన నిర్వ్యక్తిక ఉనికి గనుక అది చాలా ఆసక్తిగా వుంటుంది, ఇతరులకు ఇది అతని వ్యక్తిత్వపు నిశితజ్ఞానం! దానికి బదులు అది జీవనపు ఒక విధానం (ఐహికం లేదా మానవీయ అని చెప్పవచ్చు), ఇది వ్యక్తిత్వమనే భ్రమను కల్పిస్తూ, కొద్దో గొప్పో పరిమాణంలో ఇక్కడ లేదా అక్కడ వుంది. ఇది చాలా అసక్తికరమైనది.

- శ్రీమాత

ఒకవేళ దానిని నువ్వు పనిచేయనిస్తే, ప్రతిచోట ఒక దివ్యచైతన్యము, ఒక దివ్య అనుగ్రహము వున్నాయి, అవి ప్రతిదీ సజావుగా నడిచేట్లుగా చేస్తాయి, కేవలం ఈ దుర్బలత వల్లనే సమస్తము తప్పుగా సాగుతుంది- ఇది వింతైన విషయం ! అహం-కేంద్రంగా కల దౌర్బల్యం.

CWM 11:207

- శ్రీమాత

Vol. 53, No. 9
September 2023

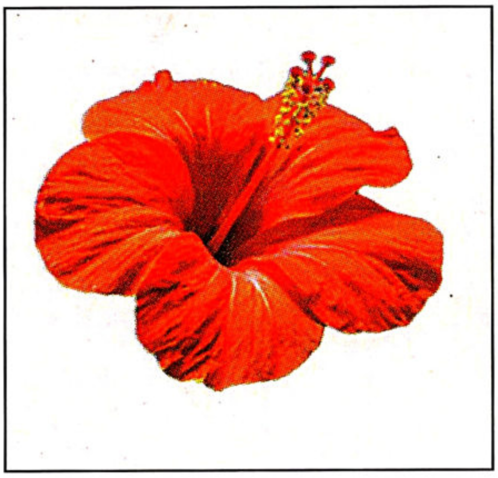
Date of Publication
1st September 2023

Registered: PY/41/2021-23

AKHILA - Akhila Bharata Patrika (Telugu)

Registered with the Registrar of Newspapers for India: No. 23593/72 (monthly)

Matter shall reveal the Spirit's face. — Sri Aurobindo

Flower name:

Power of Aspiration

(Spiritual name of the Flower given by the Mother)

Owner: Sri Aurobindo Society
Printer: Swadhin Chatterjee for Sri Aurobindo Ashram press
Publisher: Pradeep Narang for Sri Aurobindo Society
Published from: Society House, 11 Saint Martin Street, Puducherry - 605001
Printed from: Sri Aurobindo Ashram Press,
No. 38, Goubert Avenue, Puducherry - 605 001, India
Editor: K. V. Rao

Single copy Rs. 30 **Annual Subscription Rs. 200 (in India)**

A Monthly Published by

SRI AUROBINDO SOCIETY-605001